

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่องการพัฒนา นักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษามีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาประวัติควาเป็นมาของการพัฒนา นักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษา
2. เพื่อศึกษาการพัฒนา นักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาตามแนวทฤษฎีการพัฒนา นักศึกษาของซิค เกอริง ทั้ง 7 ด้าน ตามการรายงานของนักศึกษา
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ เกี่ยวกับการพัฒนา นักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษา ตามแนวทฤษฎีการพัฒนา นักศึกษาของซิค เกอริง ทั้ง 7 ด้าน
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางการพัฒนา นักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับวิทยาลัยพลศึกษา
2. กลุ่มตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย อาจารย์ผู้สอนนักศึกษาชั้นปีสุดท้ายและนักศึกษาชั้นปีสุดท้ายของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530 ในวิทยาลัยพลศึกษาที่ทำการศึกษา 6 วิทยาลัย คือ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ วิทยาลัยพลศึกษารุงเทพ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอ่างทอง วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอุตรธานี วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา และวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชุมพร จากการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) ใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่างของเครจซีและมอร์แกน (Krejcie and Morgan) ได้ตัวอย่างทั้งหมด 375 คนเก็บแบบสอบถามคืนมาได้ 365 ชุด คิดเป็นร้อยละ 97.33

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสัมภาษณ์ แบบประเมินตนเอง และแบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาซึ่งมีลักษณะดังนี้

แบบสัมภาษณ์ แบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษา

แบบประเมินตนเองสำหรับนักศึกษาและแบบสอบถามสำหรับอาจารย์แบ่งออกเป็น 4 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบ

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษา ตามแนวทฤษฎีการพัฒนานักศึกษาทั้ง 7 ด้าน ของซิคเกอร์ริง

ตอนที่ 3 ความคิดเห็น เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษา

ตอนที่ 4 ความคิดเห็น เกี่ยวกับการจัดกิจกรรม เพื่อส่งเสริมการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษาจากวิทยาลัยพลศึกษา กรมพลศึกษาและสถาบันที่เกี่ยวข้องกับการพลศึกษา และนำแบบสัมภาษณ์ แบบประเมินตนเองและแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยทำหนังสือขออนุญาตผู้บริหารวิทยาลัยและขอความร่วมมืออาจารย์และนักศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. เอกสารและการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยนำผลจากการศึกษาเอกสารและการสัมภาษณ์มาประมวล เข้าด้วยกันแล้ว เสนอในรูปความ เรียง

2. แบบประเมินตนเองและแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินตนเองและแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดย เครื่องคอมพิวเตอร์ของสถาบันคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSSX ซึ่งใช้ค่าสถิติดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบ วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

ตอนที่ 2 ข้อมูลตามการรายงานของนักศึกษาและความคิดเห็นของอาจารย์ เกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาตามแนวทฤษฎีการพัฒนานักศึกษาของซิค เกอริง ทั้ง 7 ด้าน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำข้อมูลที่วิเคราะห์ได้เสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษา และตอนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

สรุปผลการวิจัย

การนำเสนอสรุปผลการวิจัย แบ่งออก เป็น 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลจากการศึกษา เอกสารและการสัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 ข้อมูลจากแบบประเมินตนเองและแบบสอบถาม ประกอบด้วย

1. สถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบ
2. การพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาตามแนวทฤษฎีการพัฒนานักศึกษาของซิค เกอริง ทั้ง 7 ด้าน ตามการรายงานของนักศึกษา และความคิดเห็นของอาจารย์
3. ความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษา
4. ความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลจากการศึกษา เอกสารและการสัมภาษณ์

ผู้วิจัยศึกษา เอกสารและสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับวิทยาลัยพลศึกษาในเรื่อง การพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาโดยแบ่งออกเป็น 3 ระยะตามการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงหลักสูตรของวิทยาลัยพลศึกษา มีรายละเอียดดังนี้

ระยะที่ 1 การพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาตั้งแต่วิทยาลัยพลศึกษา เบ็ด
หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงในส่วนภูมิภาค พ.ศ.2514-2517

ระยะที่ 2 การพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการ
ศึกษาระดับสูง พ.ศ.2518-2524

ระยะที่ 3 การพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการ
ศึกษาระดับสูง ตามนโยบายการผลิตครูใหม่ของกรมพลศึกษา พ.ศ.2525-2530

จากการศึกษาการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาทั้ง 3 ระยะ สรุปได้ว่า สภาพ
แวดล้อมของวิทยาลัยพลศึกษาในแต่ละด้านมีผลต่อการพัฒนานักศึกษาดังนี้

1. สภาพแวดล้อมทางด้านอาคารสถานที่ วิทยาลัยพลศึกษาได้จัดสภาพแวดล้อม
ทางด้านอาคารสถานที่ และอุปกรณ์กีฬาเพื่อให้นักศึกษาได้ออกกำลังกายและฝึกทักษะทางกีฬา
ทุกประเภททำให้นักศึกษาได้รับการพัฒนาทางด้านร่างกายเป็นบุคคลที่มีสมรรถภาพ มีความ
สมบูรณ์ทางร่างกายเหมาะสมกับการ เป็นสถาบันผลิตบุคลากรทางพลศึกษา

2. สภาพแวดล้อมทางด้านวิชาการ วิทยาลัยพลศึกษาได้เปิดหลักสูตร 3 วิชาเอก
คือ วิชาเอกพลศึกษา วิชาเอกสุขศึกษา และวิชาเอกรักษาความปลอดภัยและพลศึกษา ซึ่งวิชาเอก
สุขศึกษาได้เปิดหลักสูตรเพิ่มขึ้นในระยะที่ 2 และวิชาเอกรักษาความปลอดภัยและสุขศึกษาได้เปิด
หลักสูตรเพิ่มขึ้นในระยะที่ 3 นอกจากนี้ได้เปลี่ยนเวลาในการศึกษาจากปีละ 3 ภาคการศึกษาเป็น
ปีละ 2 ภาคการศึกษาและเปลี่ยนการเรียนจาก 120 หน่วยกิต เหลือเพียง 80 หน่วยกิต การเรียน
การสอนเน้นทักษะในภาคปฏิบัติทางการกีฬามากกว่าวิชาการและวิชาชีพครู จึงทำให้นักศึกษาได้รับ
การพัฒนาทางด้านกีฬาสามารถนำความรู้ไปเผยแพร่แก่ชุมชน ตลอดจนนำไปประกอบอาชีพได้

3. สภาพแวดล้อมทางด้านบริหาร วิทยาลัยพลศึกษามีผู้อำนวยการ เป็นผู้บริหารสูงสุด
ในระยะที่ 1 มีผู้ช่วยผู้อำนวยการ 2 ฝ่าย คือ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ
ฝ่ายปกครองและธุรการ ต่อมาในระยะที่ 2 มีผู้ช่วยผู้อำนวยการ 3 ฝ่าย คือ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ
ฝ่ายวิชาการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายธุรการ และผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายปกครอง ต่อมาในระยะที่
3 มีผู้ช่วยผู้อำนวยการ 3 ฝ่ายคือ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายธุรการ
และผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายกิจการนักศึกษา ซึ่งทำหน้าที่ช่วยเหลือดูแลนักศึกษาในด้านกิจกรรม
สวัสดิการ การบริการและความมีระเบียบวินัยเพื่อให้นักศึกษาได้พัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างสูงสุด

4. สภาพแวดล้อมทางการจัดการกิจกรรมฝ่ายกิจกรรมหรือฝ่ายกิจการนักศึกษาของวิทยาลัยจะเป็นผู้จัดการกิจกรรมให้นักศึกษา ทำให้นักศึกษาไม่ได้ฝึกในเรื่องความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความกล้าในการแสดงความคิดเห็น นักศึกษา เป็นผู้รับฟังคำสั่งจากอาจารย์และปฏิบัติตามคำสั่ง ทำให้นักศึกษามีการพัฒนาด้านระเบียบวินัย และความพร้อมเพรียงในการเข้าร่วมกิจกรรมที่วิทยาลัยจัด เป็นอย่างดี เป็นการฝึกการ เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีในระบอบประชาธิปไตย

ส่วนที่ 2 ข้อมูลจากแบบประเมินตนเองและแบบสอบถาม สรุปประเด็นที่สำคัญได้ดังนี้

1. สถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบประเมินตนเองและแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่ตอบแบบประเมินตนเองส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชายและมีอายุระหว่าง 18-21 ปีมากที่สุด นักศึกษาส่วนมากมีน้ำหนักระหว่าง 50-59 กิโลกรัม และมีส่วนสูงระหว่าง 165-170 ซม. ส่วนอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ชาย และเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการทำงานที่วิทยาลัยพลศึกษาเป็นระยะเวลา 10-13 ปีมากที่สุด

2. การพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาตามแนวทฤษฎีการพัฒนานักศึกษาของซิคเกอร์ริง ทั้ง 7 ด้าน ตามการรายงานของนักศึกษา และความคิดเห็นของอาจารย์ สรุปได้ดังนี้

2.1 การพัฒนาสมรรถภาพ นักศึกษารายงานว่า มีการพัฒนาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.71$) ส่วนอาจารย์เห็นว่า นักศึกษามีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21$) ข้อที่ได้ค่าเฉลี่ยสูงสุดในด้านนี้ ความการรายงานของนักศึกษาคือ นักศึกษารักษาสุขภาพของคนเป็นอย่างดี ($\bar{X} = 4.31$) และน้อยที่สุดคือ นักศึกษากล้าแสดงความคิดเห็นในการอภิปรายและได้ตอบอย่างมีเหตุผล ($\bar{X} = 3.43$) ส่วนอาจารย์เห็นว่า ข้อที่นักศึกษามีการพัฒนามากที่สุด คือ การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ ($\bar{X} = 4.07$) และน้อยที่สุดคือ ความสามารถในการถ่ายทอดความคิดไปสู่การเขียนอย่างมีระบบ ($\bar{X} = 2.70$)

2.2 การพัฒนาอารมณ์ นักศึกษารายงานว่า มีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.33$) และอาจารย์เห็นว่านักศึกษามีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน ($\bar{X} = 3.36$) ข้อที่ได้ค่าเฉลี่ยสูงสุดในด้านนี้ ความการรายงานของนักศึกษาคือ นักศึกษาคัดลใจได้อย่างรวดเร็ว ความความรู้สึกนึกคิดของตนเอง ($\bar{X} = 3.81$) และน้อยที่สุดคือ นักศึกษามักจะคิดมาก ชอบเก็บเรื่องต่าง ๆ มาคิด ทำให้เสียใจและน้อยใจอยู่เสมอ ($\bar{X} = 2.83$) ส่วนอาจารย์เห็นว่าข้อที่

นักศึกษามีการพัฒนามากที่สุดคือ ความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและกลุ่มเพื่อน ($\bar{X} = 3.68$) และน้อยที่สุดคือ ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม เมื่อถูกกระทบทางอารมณ์ ($\bar{X} = 3.07$)

2.3 การพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง นักศึกษารายงานว่า มีการพัฒนาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.74$) ส่วนอาจารย์เห็นว่า นักศึกษามีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.16$) ข้อที่ได้ค่าเฉลี่ยสูงสุดในด้านนี้ตามการรายงานของนักศึกษาคือ เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงาน นักศึกษาจะรับผิดชอบ ($\bar{X} = 4.16$) และน้อยที่สุดคือ นักศึกษาสามารถจัดสรรเงินในแต่ละเดือนอย่างพอเพียงโดยไม่ต้องรบกวนผู้อื่น ($\bar{X} = 3.25$) ส่วนอาจารย์เห็นว่า ข้อที่นักศึกษามีการพัฒนามากที่สุดคือ นักศึกษากล้าแสดงออกถึงความสามารถของตน ($\bar{X} = 3.47$) และน้อยที่สุดคือ นักศึกษาสามารถแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน ($\bar{X} = 2.94$)

2.4 การพัฒนาความมีเอกลักษณ์ นักศึกษารายงานว่า มีการพัฒนาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.87$) อาจารย์เห็นว่านักศึกษามีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.22$) ข้อที่ได้ค่าเฉลี่ยสูงสุดในด้านนี้ตามการรายงานของนักศึกษาคือ นักศึกษาเข้าใจลักษณะนิสัยและความประพฤติของตนเอง ($\bar{X} = 4.16$) และน้อยที่สุดคือ นักศึกษาเริ่มมีความคิด ความเชื่อ และอุดมคติเป็นของตนเอง ($\bar{X} = 3.15$) ส่วนอาจารย์เห็นว่า ข้อที่นักศึกษามีการพัฒนาที่สุดคือ นักศึกษามีเอกลักษณ์ในการแต่งกาย ($\bar{X} = 3.57$) และน้อยที่สุดคือ นักศึกษาให้ความสำคัญในการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ($\bar{X} = 3.00$)

2.5 การพัฒนาความมีอิสระในการสร้างสัมพันธ์ทางพระหว่างบุคคล นักศึกษารายงานว่า มีการพัฒนาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.93$) อาจารย์เห็นว่า นักศึกษามีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.50$) ข้อที่ได้ค่าเฉลี่ยสูงสุดในด้านนี้ตามการรายงานของนักศึกษาคือ นักศึกษามีอิสระในการเลือกคบคนที่นักศึกษาพอใจ ($\bar{X} = 4.21$) และน้อยที่สุดคือ เพื่อน ๆ มักจะมาขอคำแนะนำจากข้าพเจ้า ($\bar{X} = 3.36$) ส่วนอาจารย์เห็นว่า ข้อที่นักศึกษามีการพัฒนาที่สุดคือ ความสามารถในการทำงานร่วมกับเพื่อนต่างเพศโดยไม่ขัดเขิน ($\bar{X} = 3.96$) และน้อยที่สุดคือ ความสามารถในการเลือกคบคน ($\bar{X} = 3.32$)

2.6 การกำหนดเป้าหมายในชีวิตอย่างชัดเจน นักศึกษารายงานว่า มีการพัฒนาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.57$) อาจารย์เห็นว่า มีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.97$) ข้อที่ได้ค่าเฉลี่ยสูงสุดในด้านนี้ตามการรายงานของนักศึกษาคือ การศึกษาของนักศึกษาในปัจจุบัน นักศึกษาใช้เป็นฐานในการเตรียมตัวเพื่อความมั่นคงของชีวิตในอนาคต

($\bar{X} = 4.06$) และน้อยที่สุดคือ นักศึกษามีจุดมุ่งหมายในด้านคู่ครองอย่างชัดเจน ($\bar{X} = 3.24$) ส่วนอาจารย์เห็นว่า ข้อที่นักศึกษามีการพัฒนามากที่สุด คือ นักศึกษามักจะเข้าร่วมกิจกรรมที่สอดคล้องกับวิชาชีพที่กำลังศึกษา ($\bar{X} = 3.50$) และข้อที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษามีการวางแผนในการเรียน ($\bar{X} = 2.52$)

2.7 การพัฒนาบุรณภาพการ นักศึกษารายงานว่ามีการพัฒนาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.78$) อาจารย์เห็นว่า นักศึกษามีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.19$) ข้อที่ได้ค่าเฉลี่ยสูงสุดในด้านนี้คือการรายงานของนักศึกษาคือ นักศึกษายอมรับความคิดเห็นและการกระทำของผู้อื่นอย่างมีเหตุผล ($\bar{X} = 4.18$) และน้อยที่สุดคือ นักศึกษาสนใจเกี่ยวกับการเมืองและการบริหารของรัฐบาล ($\bar{X} = 3.54$) ส่วนอาจารย์เห็นว่า ข้อที่นักศึกษามีการพัฒนามากที่สุดคือ การแสดงออกทางพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ ($\bar{X} = 3.53$) และน้อยที่สุดคือ มีการวางแผนอย่างรอบคอบเพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิต ($\bar{X} = 2.75$)

3. ความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษา พม่า

นักศึกษาและอาจารย์มีความเห็นว่า วิทยาลัยพลศึกษาควรพัฒนานักศึกษาด้านต่าง ๆ ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.15$) โดยเฉพาะด้านความสามัคคี นักศึกษาเห็นว่าควรพัฒนามากที่สุด ($\bar{X} = 4.44$) และน้อยที่สุดคือ การเมือง ($\bar{X} = 3.47$) ส่วนอาจารย์เห็นว่า ข้อที่ควรพัฒนามากที่สุดคือ ความรับผิดชอบ ($\bar{X} = 4.41$) และน้อยที่สุดคือ การเมือง ($\bar{X} = 3.55$)

4. ความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษา สรุปได้ดังนี้

กิจกรรมที่ควรจะพัฒนามากที่สุดนั้น นักศึกษาเห็นว่า ควรจัดโครงการพิเศษเพื่อเสริมความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ เพื่อให้นักศึกษาเตรียมพร้อมที่จะสอบ เข้าทำงาน และศึกษาต่อ ส่วนอาจารย์เห็นว่า ให้นักศึกษาพักในหอพักของวิทยาลัยและจัดกิจกรรมแนะนำการศึกษาโดยคณาจารย์หรือรุ่นพี่ จัดห้องศึกษาค้นคว้า เพื่อให้นักศึกษาได้พัฒนาทางด้านวิชาการ สามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนกิจกรรมที่วิทยาลัยทำอยู่แล้วและควรทำต่อไปนั้น ทั้งนี้ นักศึกษาและอาจารย์มีความเห็นตรงกันว่า การเข้าแถวเคารพธงชาติ สวดมนต์และอบรมหน้าแถวในตอนเช้า เป็นการฝึกนักศึกษาให้มีระเบียบและตรงต่อเวลาควรทำต่อไป และกิจกรรมที่ไม่จำเป็นที่ควรจะพัฒนานักศึกษาเห็นว่า การเชิญวิทยากรที่มีความรู้และประสบการณ์ทางการเมืองจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือนักการเมืองมาบรรยายเกี่ยวกับ การปกครอง การบริหารประเทศ ฯลฯ เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษามีความสนใจและปลูกฝังให้มีความเลื่อมใสการปกครองระบอบประชาธิปไตย ส่วนอาจารย์เห็นว่า การจัดโครงการอบรมจิตใจ ฝึกสมาธิในภาคฤดูร้อน เพื่อพัฒนานักศึกษาในด้านคุณธรรมและจริยธรรมยังไม่ควรจะพัฒนา

อภิปรายผล

จากการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษา ผู้วิจัยจะกล่าวแยกเป็น 2 ส่วนคือ ข้อมูลจากเอกสารและการสัมภาษณ์ และข้อมูลจากแบบประเมินตนเองและแบบสอบถาม

ส่วนที่ 1 ข้อมูลจากเอกสารและการสัมภาษณ์ การศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาจากเอกสารและการสัมภาษณ์ พบว่า การพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาในแต่ละระยะมุ่งส่งเสริมให้นักศึกษาได้รับความสะดวกสบายในการออกกำลังกายและฝึกทักษะทางกีฬา ซึ่งเป็นผลทำให้นักศึกษาได้รับการพัฒนาทางด้านร่างกายและทางด้านกีฬามากที่สุด ทั้งนี้ อาจเนื่องจาก หลักสูตรและการจัดการ เรียนการสอนของวิทยาลัยพลศึกษา เน้นทางภาคปฏิบัติ ซึ่งมุ่งส่งเสริมให้นักศึกษามีความรู้ ทักษะ เจตคติที่ถูกต้อง และสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ สามารถให้คำปรึกษาแนะนำและส่งเสริมเกี่ยวกับการรักษาสุขภาพ การออกกำลังกาย การรักษาความปลอดภัย และการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ (กรมพลศึกษา 2529: 1)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลจากแบบประเมินตนเองและแบบสอบถาม การอภิปรายผลในส่วนนี้ มีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

1. จากผลการศึกษาสถานการณ์พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชาย ทั้งนี้ อาจเนื่องจากการศึกษาทางด้านพลศึกษา เป็นการศึกษาที่มุ่งเน้นไปในทางปฏิบัติ เป็นส่วนใหญ่ และผู้ที่สามารถฝึกปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพก็ควรจะเป็นบุคคลที่มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง คลาก (Clarke 1967: 132) กล่าวว่า ผู้ที่จะเล่นกีฬาหรือกิจกรรมทางพลศึกษาได้ดีจำเป็นต้องเป็นบุคคลที่มีสุขภาพทางกายดีและกิจกรรมทางพลศึกษายังสามารถพัฒนาสมรรถภาพทางกายของผู้เล่นกีฬาให้มีความแข็งแรงและความอดทนอีกด้วย ส่วนผู้หญิงนั้นค่านิยมในสังคมไทยต้องการให้เป็นบุคคลที่มีความสุภาพอ่อนโยน และเป็นเพศที่ค่อนข้างจะอ่อนแอที่ควรได้รับการเอาใจใส่ ตลอดจนมีการอบรมกิจกรรมมารยาทให้มีคุณสมบัติของลูกผู้หญิงอย่างแท้จริง จึงอาจเป็นเหตุผลที่ทำให้ผู้หญิงเลือกสาขาวิชาที่ไม่ต้องใช้ความแข็งแรงของร่างกายมากนัก ด้วยเหตุดังกล่าวจึงทำให้วิทยาลัยพลศึกษา มีนักศึกษาชายมากกว่านักศึกษาหญิง ส่วนอายุของนักศึกษาอยู่ในระหว่าง 18-21 ปีมากที่สุด อาจเนื่องจากวิทยาลัยพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่ผลิตบุคลากรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง หลักสูตร 2 ปี (กรมพลศึกษา 2529: 1) ที่รับผู้จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นคอนปลาย สอดคล้องกับ ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2524: 39) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษามีช่วงอายุ 18-22 ปี เป็นช่วงที่ครอบคลุมวัยรุ่นคอนปลายและวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ฉะนั้นนักศึกษาวินิจฉัยพลศึกษาจึงมีอายุวัยเดียวกับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาทั่วไป

นักศึกษาส่วนมากมีน้ำหนักระหว่าง 50 - 59 กก. และมีส่วนสูงระหว่าง 165 - 170 ซม.

ซึ่งตรงกับน้ำหนักและส่วนสูงโดยเฉลี่ยตามเกณฑ์มาตรฐานของคนไทย กฤษณา นานชื่น (2527 : 25-27) ได้ให้เกณฑ์น้ำหนักและส่วนสูงโดยเฉลี่ยของคนไทยดังนี้ ผู้ชายที่อายุ 15-19 ปี จะมีน้ำหนัก 54 - 5 กก. มีส่วนสูง 165-169 ซม. และอายุ 20-23 ปี จะมีน้ำหนัก 57 - 5 กก. มีส่วนสูง 165-170 ซม.

ในด้านสถานภาพของอาจารย์พบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ชาย เนื่องมาจากลักษณะสาขาวิชาที่เปิดสอนในวิทยาลัยพลศึกษาส่วนมาก เป็นภาคปฏิบัติ และผู้ที่จะสอนภาคปฏิบัติได้ดีควรเป็นบุคคลที่มีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ มีความเข้มแข็ง อดทน คล่องแคล่วว่องไว มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง และตัดสินใจได้รวดเร็ว (รังสรรค์ ศิริรักษา 2526 : ง-จ) นอกจากนี้ผู้ที่สำเร็จการศึกษาทางพลศึกษาส่วนใหญ่เป็นชายจึงทำให้เป็นอาจารย์ชายมากกว่า ถ้าพิจารณาถึงประสมการณ์ในการทำงาน อาจารย์ในวิทยาลัยพลศึกษาเป็นผู้ที่มีประสมการณ์ในการทำงานที่วิทยาลัยพลศึกษาเป็นระยะเวลา 10-13 ปีมากที่สุด เป็นเพราะว่าวิทยาลัยพลศึกษาเป็นสถาบันที่ทำการผลิตบุคลากรทางพลศึกษาดังแต่ พ.ศ.2498 (กระทรวงศึกษาธิการ ม.ป.ป.:118-119) และได้ขยายการศึกษาไปทุกภูมิภาคของประเทศเมื่อ พ.ศ.2514 (กรมพลศึกษา 2528: 3-5) จึงมีอาจารย์ที่มีประสมการณ์ในการทำงานที่วิทยาลัยพลศึกษาในช่วงนี้มากที่สุด

2. การพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษา ตามแนวทฤษฎีการพัฒนานักศึกษาของ ฮิค เกอริง ทั้ง 7 ด้าน ตามการรายงานของนักศึกษาและความคิดเห็นของอาจารย์ มีประเด็นที่น่าสนใจนำมาอภิปรายดังนี้

2.1 การพัฒนาสมรรถภาพ นักศึกษารายงานว่า มีการพัฒนาอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ เนื่องจากการจัดการศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาเน้นหนักไปในทางฝึกทักษะด้านกีฬา สุขอนามัย และสันตนาการต่าง ๆ การออกกำลังกายอาจเป็นการเล่นกีฬา การบริหารกาย การฝึกซ้อมกิจกรรมประจำวันจะทำให้เป็นบุคคลที่มีสมรรถภาพทางกาย (Clarke 1967: 132) และเนื่องจาก นักศึกษามีความสามารถทางกีฬาจึงอาจทำให้คิดว่าตนเอง เป็นบุคคลที่มีการพัฒนาในระดับมาก ส่วนอาจารย์เห็นว่านักศึกษามีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจาก อาจารย์ของวิทยาลัยพลศึกษามีประสมการณ์ในการสอนมามาก (สุทัศน์ วรรณวิจิตร 2526 : 115) มีประสมการณ์ทางการกีฬาและมีทักษะทางกีฬาค่อนข้างสูง ทำให้อาจารย์คาดหวังว่า

ผู้ที่สำเร็จการศึกษาทางพลศึกษาควร เป็นผู้ที่มีความพร้อมและมีทักษะทางด้านกีฬา เทคนิคการสอน และมีบุคลิกภาพของครูพลศึกษาที่ดี ตลอดจนมีมนุษยสัมพันธ์สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี

ข้อที่นักศึกษารายงานมากที่สุดคือ นักศึกษารักษาสุขภาพของตนเอง สอดคล้องกับความคิดเห็นของอาจารย์ที่เห็นว่า นักศึกษามีการพัฒนามากที่สุดคือ นักศึกษาออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ ซึ่งเป็นเป้าหมายหลักของวิทยาลัยพลศึกษาที่เป็นสถาบันผลิตบุคลากรทางพลศึกษา ดังนั้น นักศึกษาจึงต้องฝึกปฏิบัติด้านกีฬาและรู้จักรักษาสุขภาพ เพื่อให้เป็นนักพลศึกษาที่มีความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ตลอดจนให้ตระหนักถึงความสำคัญของวิชาพลศึกษาที่มีต่อสุขภาพทางกายและทางจิต มีความกระฉับกระเฉงคล่องแคล่วว่องไว รู้จักเอาใจใส่รักษาความสะอาดของร่างกายอยู่เสมอ (สมบูรณ์ ลิขิตยี่งวรา 2525: 68-71) การดำรงรักษาสุขภาพให้อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์นั้น จำเป็นต้องเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายอยู่เสมอ นั่นคือมีความแข็งแรง อดทน มีความต้านทานโรคภัยไข้เจ็บ ดังนั้นการออกกำลังกายแบบต่าง ๆ จึงเป็นวิธีการที่สำคัญที่สุดของการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย (ชิตพงษ์ ไชยวสุ 2528: 95) การสร้างสมรรถภาพทางกายกระทำได้หลายรูปแบบ เช่น การออกกำลังกายโดยการเล่นกีฬา การบริหารกายที่มีการฝึกซ้อมเป็นประจำ ผลจากการออกกำลังกายจะทำให้สุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง มีความทนทานของกล้ามเนื้อ ส่งผลให้ระบบไหลเวียนของโลหิตและระบบการหายใจดีขึ้น (Clarke 1967 : 132) และจากการศึกษาของทริคกี้ ศูนย์กลาง และคณะ (2526: ก) พบว่า สมรรถภาพทางกายของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาทั่วประเทศทั้งชายและหญิงมีสมรรถภาพสูงกว่านักศึกษาในสถาบันที่ไม่ได้ผลิตครูทางพลศึกษา

ข้อที่นักศึกษารายงานน้อยที่สุดคือ นักศึกษากลับมาแสดงความคิดเห็นในการอภิปรายโต้ตอบอย่างมีเหตุผล ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุมาลี คิยสิวาพร (2530: ง-จ) ที่พบว่า ปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่พบมากคือ นักศึกษาขาดการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน และขาดการอภิปรายซักถาม การที่นักศึกษาไม่กล้าแสดงความคิดเห็นเนื่องจากลักษณะวิชาที่จัดให้ เป็นการมุ่งเน้นภาคปฏิบัติ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการสาธิต และให้ฝึกฝนทักษะตามแบบของการฝึก ฉะนั้นผู้สอนจึงไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้โต้แย้ง ถกเถียง หรือ เอื้อให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น นอกจากนั้นผู้เรียนยังเห็นว่า

การโต้แย้งถกเถียงไม่สอดคล้องกับลักษณะการเรียนการสอนที่เน้นทางปฏิบัติและต้องการความ มีวินัยและเป็นระเบียบเรียบร้อย (สุทัศน์ วรณวิจิตร 2526: 115) การจัดกิจกรรมใน วิทยาลัยพลศึกษา อาจารย์มักจะเป็นผู้จัดโดยไม่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการแสดง ความคิดเห็น เป็นเหตุให้นักศึกษาไม่กล้าแสดงออก ไม่มีความมั่นใจในการอภิปรายโต้ตอบหรือ แม้แต่จะซักถามข้อสงสัย นอกจากนี้วิทยาลัยพลศึกษายังมีระเบียบวินัยที่เข้มงวดจนเกินไป ทำใ้ นักศึกษาขาดความเชื่อมั่นในตนเอง มีความวิตกกังวลในกฎข้อบังคับต่าง ๆ และเกรงว่าถ้าแสดง ความคิดเห็นใดลงไปอาจถูกทำโทษ (ณรงค์ ชูเนตร 2529: 40-45) จึงทำให้นักศึกษาของ วิทยาลัยพลศึกษาไม่กล้าแสดงความคิดเห็นในการอภิปรายและโต้ตอบ เพราะอยู่ในสภาพแวดล้อม ที่จะต้องรอคำสั่งอยู่ตลอดเวลา ส่วนอาจารย์เห็นว่า นักศึกษามีการพัฒนาน้อยที่สุดคือ ความ สามารถในการถ่ายทอดความคิดไปสู่การเขียนอย่างมีระบบ อาจเนื่องมาจากการเรียนการสอน ในวิทยาลัยพลศึกษาเน้นทักษะทางด้านกีฬา เพื่อให้นักศึกษามีความชำนาญและเชี่ยวชาญในกีฬา แต่ละประเภท ให้มีประสบการณ์ในการจัดการแข่งขันตลอดจนเป็นกรรมการในการแข่งขันกีฬา และกรีฑาต่าง ๆ มีความขยันในการฝึกซ้อมและค้นคว้าวิธีการใหม่ ๆ สร้างค่านิยมที่ถูกต้องเกี่ยว กับการเล่นและผู้ดูกีฬาที่ดี (รังสรรค์ ศิกรักษา 2526 : ง-จ) สามารถนำไปใช้ในการ ประกอบอาชีพทางพลศึกษาต่อไป ในสภาพที่เป็นจริงนั้นผู้สอนมิได้ให้ความสำคัญในประสิทธิภาพ ของการใช้ภาษาในการเขียน การถ่ายทอดความคิดสู่การเขียน เพราะอาจารย์มุ่งเน้นแต่ภาค ปฏิบัติ จึงไม่ได้สนใจทักษะเหล่านี้เท่าที่ควร ในด้านการประเมินผลการเรียนของวิทยาลัย พลศึกษาส่วนใหญ่ใช้การทดสอบทางภาคปฏิบัติ ส่วนการทดสอบทางด้านทฤษฎีหรือวิชาที่ไม่มีการ ฝึกปฏิบัติ ผู้สอนนิยมใช้แบบทดสอบปรนัย ทำให้นักศึกษาไม่มีโอกาสได้ฝึกทักษะทางการเรียน หรือ การคิดอย่างมีระบบ

2.2 การพัฒนาอารมณ์ นักศึกษารายงานว่า มีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับความคิดเห็นของอาจารย์ที่ว่า นักศึกษามีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง เช่นกัน ทั้งนี้อาจเนื่องจาก นักศึกษายังอยู่ในวัยรุ่นที่จะเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ เป็นระยะของการเปลี่ยนแปลง ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ และความคิด มีประสบการณ์และมีความรู้บ้าง ทำให้การพัฒนาทาง ด้านอารมณ์ยังไม่มั่นคง นอกจากนี้ นักศึกษายังต้องเผชิญปัญหาที่ไม่คาดคิดอีกมากมาย ซึ่งส่งผล

ต่อพฤติกรรมการแสดงออกต่าง ๆ ฉะนั้นนักศึกษาจะต้องควบคุมตนเองและปรับตัวให้เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น การควบคุมตนเองตามแบบสำรวจบุคลิกภาพ ซี ที ไอ ของ แฮร์ริสัน จี กัฟ (Harrison G. Gough, 1969) กล่าวว่า การควบคุมตนเองเพื่อวัตถุประสงค์การบังคับอารมณ์นั้น ต้องมีความอดทน การไม่เข้าข้างตนเอง สุขุม ซื่อสัตย์ หนักแน่น เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น มีความยืดหยุ่นในตัวเอง เป็นผู้ตามและผู้นำที่ดี ตลอดจนการวางตนเองตามกฎเกณฑ์ของสังคม (คัชพล เรียบร้อยเจริญ 2517) ซึ่งสิ่งที่กล่าวมานี้จะทำให้สามารถควบคุมพฤติกรรมทางอารมณ์ที่ไม่พึงปรารถนาและสามารถใช้เป็นแนวทางของการประพฤติดนให้สอดคล้องกับสภาพสังคมนั้นได้

ข้อที่นักศึกษารายงานมากที่สุดคือ นักศึกษาตัดสินใจได้อย่างรวดเร็วตามความรู้สึกนึกคิดของตนเอง อาจเนื่องมาจากสภาพการเรียนการสอนในวิทยาลัยพลศึกษาที่ฝึกให้นักศึกษามีวิจาร์ณญาณในการตัดสินใจอย่างรวดเร็ว เพราะนักศึกษาจะต้องฝึกและปฏิบัติจริงในการเป็นนักกีฬา กรรมการผู้ตัดสินกีฬา ตลอดจนเป็นผู้ฝึกสอนกีฬา ซึ่งจะต้องพบกับปัญหาต่าง ๆ ที่ต้องตัดสินใจในการแก้ปัญหาอย่างฉับพลัน นักศึกษาจะได้รับการฝึกจนกระทั่งเกิดความรู้ความเข้าใจ จากประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับจะทำให้นักศึกษามีความเชื่อมั่นในตนเอง และกล้าตัดสินใจได้รวดเร็วยิ่งขึ้น ซึ่งองค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Factors) เกี่ยวข้องกับความจำ และประสบการณ์ในอดีตของบุคคลที่สามารถนำไปประเมินสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้ (Hilgard, Atkinson & Atkinson 1979 : 335) เมื่อนักศึกษาได้รับการฝึกเกี่ยวกับการตัดสินใจและจากประสบการณ์ที่ได้รับในอดีต ทำให้นักศึกษาเป็นบุคคลที่สามารถตัดสินใจได้อย่างรวดเร็วตามความรู้สึกนึกคิดของตนเอง ส่วนอาจารย์เห็นว่านักศึกษามีการพัฒนามากที่สุดคือ ความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและกลุ่มเพื่อน อาจเนื่องมาจากนักศึกษาแต่ละคนที่เข้ามาศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษาเป็นผู้ที่มีทัศนคติ แรงจูงใจ ความสนใจ ค่านิยมและบุคลิกภาพที่เหมาะสมกับสาขาวิชาพลศึกษา โดยเฉพาะความสนใจและแรงจูงใจของนักศึกษาเกี่ยวกับ สุขภาพอนามัย นักศึกษาที่เข้ามาศึกษาเห็นความสำคัญของการออกกำลังกาย สมรรถภาพ และสุขภาพที่สมบูรณ์ (สามารถชาย จอมวิญญา 2527: 9) จึงทำให้นักศึกษาสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและกลุ่มเพื่อนได้ เพราะบุคคลที่มีความสนใจความต้องการในสิ่งๆ เหมือนกันย่อมจะปรับตัวให้เข้ากับสภาพที่เหมือนกันได้ สำหรับกลุ่มเพื่อนนั้นนอกจากจะมีความสนใจในสิ่งเดียวกันแล้ว ลักษณะของวัยรุ่นทั่วไปมีความต้องการที่จะอยู่

ในกลุ่มอย่างมีความสุข เพราะกลุ่มเพื่อนให้ความมั่นใจและยอมรับในพฤติกรรมต่าง ๆ ของคน ทำให้ นักศึกษามีความสบายใจ มีความสุขใจ กลุ่มเพื่อนยังช่วยให้นักศึกษามีความ เชื่อและมีพฤติกรรม ไปตามลักษณะกลุ่มที่นักศึกษายึดอยู่ (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา 2527: 30) ฉะนั้นบุคคล ที่อยู่ในวัย เดียวกันหรือวัยใกล้เคียงกันและมีความสนใจในสิ่งเดียวกันย่อมจะสามารถอยู่ร่วมกัน ในสภาพแวดล้อม เดียวกันได้

สำหรับข้อคำถามที่เป็นนิเสธ ในด้านการพัฒนาอารมณนี้ นักศึกษามีการพัฒนาที่น้อยที่สุด คือ นักศึกษามักจะคิดมาก ชอบเก็บเรื่องต่าง ๆ มาคิดทำให้เสียใจและน้อยใจอยู่เสมอ ทั้งนี้ ก็ เป็นพัฒนาการตามปกติของผู้ที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นซึ่งเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต เป็นวัยที่กำลัง เจริญเติบโต เป็นผู้ใหญ่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2527: 25-26) กล่าวว่า โดย ธรรมชาติแล้วจะเป็นผู้ที่มื่ออารมณ์รุนแรง อยากรู้อยากเห็น อีกทั้ง เป็นคนที่กำลังอยากค้นพบ อยากรค้นหาหรืออยากจะทำอะไรเองต้องการอะไร สนใจอะไร (ธิดารัตน์ บุญบุษ ใน วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา 2529: 34-35) สอดคล้องกับ แซนฟอร์ด (Sanford, 1962) ที่กล่าวว่า นักศึกษาเป็นผู้ที่มีความขัดแย้ง ชอบแสดงออก มีปัญหาซับซ้อนใจ มีปัญหาเรื่องเพศ มีความต้องการห่างจากพ่อแม่ ต้องการ เข้าสู่กลุ่มเพื่อน มีความขัดแย้งในตนเอง รวมทั้งมีอิสระ ที่จะคิด และแสดงอารมณ์ สุพันธ์ พิพัฒน์เพ็ญ (2528: 105) เสนอว่า การที่จะส่งเสริมให้นักศึกษามี สุขภาพจิตดีนั้น ควรให้นักศึกษารู้จักทำงาน ไม่ให้มีเวลามากเกินไป แนะนำส่งเสริมให้รู้จักตนเอง จัดกิจกรรมกลุ่มให้นักศึกษาได้ทำงานร่วมกัน ตลอดจนจัดกิจกรรมนันทนาการต่าง ๆ เพื่อ เป็นการส่งเสริมให้บุคคลมีอารมณ์แจ่มใส ซึ่งกิจกรรมทางพลศึกษามีทั้งการออกกำลังกาย ความ สนุกสนานเพลิดเพลินซึ่งลดความตึงเครียดของประสาท ทำให้จิตใจแจ่มใสและลืมเรื่องราว ค่าง ๆ ได้ ส่วนอาจารย์เห็นว่านักศึกษามีการพัฒนาที่น้อยที่สุดคือ ความสามารถในการควบคุม พฤติกรรม เมื่อถูกกระทบทางอารมณ์ อาจ เนื่องจากนักศึกษายังคงอยู่ ใน ช่วงวัยรุ่นตอนปลายและกำลังก้าวสู่ผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นผู้ที่มีอารมณ์รุนแรง มีอุดมคติสูง อยากรู้อยาก เห็นต้องการความยุติธรรม เป็นวัยที่กำลังปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงทั้งความเชื่อ ทศนคติและ ค่านิยมต่าง ๆ เป็นวัยที่เริ่มต้นด้วยความสับสน ยุ่งยากและลังเล (ไพฑูริย์ ลินลารัตน์ 2524: 39) ด้วยเป็นวัยที่ยังไม่เป็นผู้ใหญ่อย่างแท้จริง จึงทำให้นักศึกษาไม่สามารถควบคุม พฤติกรรมของตนเองได้ การวัดว่าผู้ใดเป็นผู้ใหญ่หรือไม่นั้น สามารถวัดได้จากการควบคุมอารมณ์ การรักษาอารมณ์และความสามารถในการระงับอารมณ์ของบุคคลนั้น (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา ใน ไพฑูริย์ ลินลารัตน์, บรรณาธิการ 2529) ฉะนั้นนักศึกษาจึงควรได้รับ

การสร้างให้เป็นผู้ใหญ่ที่ติดลอคจน เข้าใจถึงวิธีการรักษาอารมณ์ เพื่อที่จะสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้

2.3 การพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง นักศึกษารายงานว่า มีการพัฒนาอยู่ในระดับมาก เนื่องจากว่า การเรียนการสอนของวิทยาลัยพลศึกษา เน้นภาคปฏิบัติทางด้านกีฬา ทั้งการ เป็นผู้เล่นกีฬา ผู้ตัดสินกีฬา และการ เป็นผู้ฝึกสอนกีฬา ซึ่ง เป็นการฝึกให้นักศึกษามีความมั่นใจ มีความคิดที่ฉับพลันและมีวิจารณ์ญาณในการตัดสินใจอย่างรวดเร็ว ซึ่งนักศึกษาก็ได้ฝึกทักษะเหล่านี้จากการแข่งขันกีฬา การตัดสินกีฬา จากประสบการณ์ที่ได้รับ เป็นผลทำให้นักศึกษาคิดว่า นักศึกษาสามารถพึ่งตนเองได้ สามารถปฏิบัติในหน้าที่ที่ได้รับได้ นักศึกษาจึงรายงานดังกล่าว ส่วนอาจารย์เห็นว่านักศึกษามีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง อาจารย์มีประสบการณ์ทางการกีฬาค่อนข้างสูงทำให้อาจารย์คาดหวังว่า นักศึกษาควร เป็นบุคคลที่มีความกล้า ในการแสดงออกหรือกล้าที่จะตัดสินใจ มีความมั่นใจ ในการกระทำของตนเองไม่ว่าจะในฐานะนักกีฬา ผู้ตัดสิน หรือผู้ฝึกสอนก็ตามดังที่ เมลวิน (Melvin 1975: 340) และ ซานสเบอร์รี่ (Sansbury 19 4: 118) กล่าวว่า การกล้าแสดงออกไม่ว่าจะเป็นทางความคิดหรือความรู้สึก อย่างมีประสิทธิภาพที่ประกอบด้วย การพูด น้ำเสียงหรือลักษณะท่าทาง เป็นการแสดงออกของบุคคลที่มีความ เป็นตัวของตัวเอง

ข้อที่นักศึกษารายงานมากที่สุดคือ เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงาน นักศึกษาจะรับผิดชอบ อาจเนื่องจากว่า วิทยาลัยพลศึกษามักจะ เกี่ยวข้องกับการกีฬาอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็น การจัดการแข่งขันกีฬาให้แก่อำเภอบ้านการศึกษาหรือหน่วยงานต่าง ๆ ฉะนั้นกำลังอันสำคัญที่จะทำให้งานเหล่านี้สำเร็จลงได้ก็คือ นักศึกษา ซึ่งจะต้องทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยอาจารย์ตัดสินกีฬา และบางครั้งก็ต้องลงตัดสินเอง นอกจากงานด้านกีฬาที่สถานต่าง ๆ มาขอให้วิทยาลัยช่วยเหลือนั้น วิทยาลัยได้จัดโครงการอาสาพัฒนาสาธารณสุขสถานต่าง ๆ ที่ทั้งนักศึกษาและอาจารย์จะร่วมมือกัน ออกไปบำเพ็ญประโยชน์และงานที่กล่าวมานี้ นักศึกษาจะต้องให้ความร่วมมือกับทางวิทยาลัยเพื่อให้งานนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา และคณะ (2527: ค) ที่สรุปความคิดเห็นของนิสิตว่า เป็นหน้าที่ของนิสิตทุกคนที่จะทำงานให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ส่วนอาจารย์มีความเห็นว่า ข้อที่นักศึกษาพัฒนามากที่สุดคือ นักศึกษากล้าแสดงออก ถึงความสามารถของตน อาจเนื่องจากว่า นักศึกษาจะต้องออกไปปฏิบัติงานเกี่ยวกับด้าน

พลศึกษาอยู่เสมอไม่ว่าจะเป็นการตัดสินกีฬา ซึ่งนักศึกษาได้รับการฝึกมาอย่างดีแล้ว หรือการแข่งขันกีฬาซึ่งนักศึกษาวงวิทยาลัยพลศึกษาหลายคนที่เป็นนักกีฬาระดับชาติ ผ่านการแข่งขันทั้งในประเทศและต่างประเทศมาอย่างมากมายทำให้นักศึกษาวงวิทยาลัยพลศึกษาเป็นผู้มีความสามารถทางกีฬาในแต่ละประเภทซึ่งเป็นที่ประจักษ์ของเพื่อนนักศึกษาและอาจารย์ ตลอดจนประชาชนทั่วไป นอกจากนี้การแสดงความสามารถทางกระบี่กระบอง คาบสองมือ หรือการแสดงนาฏศิลป์ ซึ่งนักศึกษาได้รับการฝึกในชั่วโมงเรียนและฝึกซ้อมพิเศษ ก็เป็นการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงออกอย่างเต็มที่ เพราะการแสดงเหล่านี้ได้รับความสนใจและได้รับเชิญไปแสดงในงานต่าง ๆ อยู่เสมอ ซึ่งจะส่งผลให้นักศึกษาเกิดความชำนาญเพื่อประสมผลสำเร็จในอาชีพต่อไป ดังที่ มิลเลอร์ และพริ้นซ์ (Miller & Prince อ้างถึงใน พรชูลี อาชวอรุ่ง 2525: 264-265) ที่กล่าวว่า นักศึกษาควรมีโอกาสค้นหาความต้องการของตนเองเพื่อให้เกิดการพัฒนาในการแสดงออกให้บรรลุความต้องการและความสำเร็จของตนเอง

ข้อที่นักศึกษารายงานน้อยที่สุดคือ นักศึกษาสามารถจัดสรรเงินในแต่ละเดือนอย่างเพียงพอโดยไม่ต้องรบกวนผู้อื่น ชิคเกอร์ริงมีความเห็นว่า ผู้ที่เป็นตัวของตัวเองได้นั้นคือผู้ที่ไม่ต้องพึ่งพิงคนอื่นทั้งทางด้านความคิด ทรัพย์สินและอื่น ๆ ดังนั้นคนที่จัดสรรเงินของตนเองได้ดี ย่อมเป็นดัชนีวัดได้ว่าเป็นคนที่เป็นตัวของตัวเอง (Chickering 1974) แต่นักศึกษายังไม่รู้จักการใช้เงินอย่างเหมาะสม เพราะนักศึกษายังไม่สามารถทำงานเพื่อหารายได้มาใช้ อนึ่ง นักศึกษาอาจได้รับเงินจากครอบครัวไม่มากนัก เพราะผู้ปกครองของนักศึกษามีฐานะทางการเงินไม่ค่อยดี สอดคล้องกับ ไพทอร์ย์ ลินลารัตน์ (2524: 89) ว่า นักศึกษาครุส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง และยากจน รวมทั้งนักศึกษาไม่รู้จักการวางแผนในการใช้เงินจึงทำให้นักศึกษาพบปัญหาดังกล่าว ส่วนอาจารย์เห็นว่านักศึกษามีการพัฒนาที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาสามารถแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน เนื่องมาจากการเรียนการสอนของวิทยาลัยพลศึกษามุ่งภาคปฏิบัติมากซึ่งส่งผลให้นักศึกษาไม่มีโอกาสได้แสดงความคิดเห็น การจัดกิจกรรมต่าง ๆ วิทยาลัยมักจะเป็นผู้จัดทำให้นักศึกษาไม่ได้ใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เกิดความไม่มั่นใจจึงไม่กล้าแสดงความคิดเห็น เพราะบรรยากาศ สภาพแวดล้อมของวิทยาลัยไม่เอื้อต่อการแสดงออกของนักศึกษา รวมทั้งการมีระเบียบวินัยที่เคร่งครัดจนเกินไปทำให้นักศึกษาเกิดความวิตกกังวลมากขึ้น (ณรงค์ ชูเนตร 2529: 40 - 45)

2.4 การพัฒนาความมีเอกลักษณ์ นักศึกษารายงานว่า มีการพัฒนาอยู่ในระดับมาก เนื่องจากนักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาได้รับการฝึกฝนให้ เป็นนักพลศึกษาทั้งทางร่างกายและจิตใจรวมทั้งให้มีความรักในวิชาชีพของตนเอง นอกจากนี้ การเรียนการสอนของวิชาพลศึกษาก็มีกระบวนการที่แตกต่างไปจากการเรียนสาขาวิชาอื่น หรือแม้แต่คุณลักษณะทางบุคลิกภาพก็แตกต่างไปจากผู้เรียนสาขาอื่นเช่นกัน ดังที่ เมอร์ฟี (Murphy, 1958) กล่าวว่าเอกลักษณ์ของนักศึกษา จะแสดงออกตามวัฒนธรรมของนักศึกษา กฎเกณฑ์ของสถาบันการแสดงออกทางเพศและการแต่งกาย ส่วนอาจารย์เห็นว่านักศึกษามีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องจากว่านโยบายของการผลิตบุคลากรทางพลศึกษาเปลี่ยนไป แต่เดิมนั้นมุ่งผลิตบุคลากรทางพลศึกษาเพื่อไปเป็นครูในสถานศึกษาเท่านั้น ทำให้นักศึกษามุ่งไปยังจุดเดียวกัน มีเอกลักษณ์เดียวกัน ปัจจุบันนี้การผลิตบุคลากรทางพลศึกษามุ่งให้ผู้สำเร็จการศึกษาไปประกอบอาชีพได้หลายทาง เช่น เป็นครู เป็นผู้ให้การแนะนำในการออกกำลังกาย ตลอดจนประกอบอาชีพอิสระ จึงทำให้นักศึกษามุ่งไปในจุดมุ่งหมายของตนเอง ซึ่งมีผลทำให้อาจารย์คิดว่า นักศึกษามีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง

ข้อที่นักศึกษารายงานมากที่สุดคือ นักศึกษาเข้าใจลักษณะนิสัยและความประพฤติของตนเอง อาจเนื่องมาจากนักศึกษาในวัยนี้ เป็นวัยที่จะแสดงลักษณะยึดมั่นถือมั่น เป็นผู้รอบรู้ แต่เพียงผู้เดียว มักจะแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง และมีวุฒิภาวะทั้งทางกาย ทางสติปัญญา มีความรู้รอบตัวและมีความมั่นใจในตนเองสูง (พรสุลี อาชวอำรุง 2525: 247-248) ไวท์ (White, 1958) กล่าวว่า การพัฒนาเอกลักษณ์เป็นการรวบรวมความรู้ลึกทางร่างกาย จินตนาการ ภาพพจน์ ความทรงจำอันต่อเนื่อง เข้าด้วยกัน ซึ่งการพัฒนาเอกลักษณ์นี้เกี่ยวข้องกับทัศนคติ ความต้องการทางกายภาพ บุคลิกลักษณะและการแสดงออกทางเพศตลอดจนพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม นั้นแสดงว่าบุคคลใดที่มีการพัฒนาเอกลักษณ์ดี ย่อมจะ เป็นผู้ที่เข้าใจตนเองได้ดี ซึ่งเป็นไปตามที่นักศึกษารายงานว่า นักศึกษามีการพัฒนาเอกลักษณ์อยู่ในระดับมากและเข้าใจลักษณะนิสัยและความประพฤติของตนเอง ส่วนอาจารย์เห็นว่า นักศึกษามีการพัฒนามากที่สุดคือ นักศึกษามีเอกลักษณ์ในการแต่งกาย อาจเนื่องมาจากว่านักศึกษาจะต้องแต่งกายตามระเบียบของวิทยาลัยอย่างถูกต้องไม่ว่าจะเป็นชุด เดินทางไป-กลับวิทยาลัย ชุดที่ใช้ในการเรียนในห้อง และการฝึกปฏิบัติ เช่น ชุดฝึกกีฬาฟุตบอล ชุดฝึกกีฬาแบดมินตันและชุดฝึกกีฬาว่ายน้ำ เป็นต้น นักศึกษาทุกคนจะต้องมีชุดตามแบบที่ทางวิทยาลัยกำหนด วิทยาลัยพลศึกษา เป็นสถาบันที่มีระเบียบ

วินัยที่เข้มงวด (ณรงค์ ชูเนตร 2529: 40-45) จึงเป็นผลทำให้นักศึกษาที่เข้ามาศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษาจะต้องมีความพร้อมที่ศึกษาทั้งในท้องเรียนและการฝึกปฏิบัติอยู่เสมอ จึงเป็นลักษณะเด่นที่ทำให้อาจารย์เห็นว่า นักศึกษาเป็นบุคคลที่มีเอกลักษณ์ในการแต่งกายมากที่สุด

ข้อที่นักศึกษารายงานน้อยที่สุดคือ นักศึกษาเริ่มมีความคิด ความเชื่อ และอุดมคติ เป็นของตนเอง ทำให้นักศึกษามีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์น้อย เนื่องจากลักษณะสาขาวิชาที่ศึกษามุ่งเน้นไปในทางภาคปฏิบัติ ต้องฝึกฝนทักษะตามแบบของการฝึกซึ่งลักษณะการเรียนการสอนต้องการความมีวินัยและเป็นระเบียบเรียบร้อย (สุทัศน์ วรรณวิจิตร 2526: 115) นอกจากนี้ นักศึกษายังไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็นไม่มีความมั่นใจในการอภิปรายซักถามและต้องอยู่ในกฎระเบียบวินัยที่เข้มงวด (ณรงค์ ชูเนตร 2529: 40 - 45) ฉะนั้นโอกาสที่นักศึกษจะได้ใช้ความคิดของตนเองเพื่อพัฒนาสิ่งที่ เป็นอยู่ให้ดีขึ้น มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ หรือมีอุดมคติของตนเองจึงไม่มี เพื่อพัฒนาให้นักศึกษามีความคิด ความเชื่อ มีอุดมคติ เป็นของตนเองนั้น ผู้สอนจะต้องส่งเสริมให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ให้มีความกล้าแสดงออก โดยทั่วไปมีความมั่นใจตนเองตลอดจนกระตุ้นให้นักศึกษามีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ส่วนอาจารย์เห็นว่า นักศึกษามีการพัฒนาที่น้อยที่สุดคือ นักศึกษาให้ความสำคัญในการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม อาจเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมของสังคมและสถานภาพทางเศรษฐกิจในปัจจุบัน ที่สกัดกั้นความสนใจของนักศึกษา ทำให้นักศึกษาไม่รู้จักคุณค่าของศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีไทย ที่บรรพบุรุษไทยได้สร้างไว้ ธรรมชาติของวิทยาลัยพลศึกษามุ่งเน้นไปในทางพลศึกษาทั้งการเรียนและการจัดกิจกรรมความสนใจของนักศึกษาจึงมุ่งอยู่ที่การกีฬาและฝึกทักษะของตนเองเพื่อให้เป็นบุคคลที่มีสมรรถภาพ เป็นเหตุทำให้นักศึกษาไม่มีเวลาที่จะสนใจการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา และคณะ (2527: ง) ที่พบว่า มหาวิทยาลัยทำให้นิสิตนักศึกษามีความซาบซึ้งศิลปวัฒนธรรมน้อยที่สุด เพราะมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่มุ่งความ เป็นเลิศทางวิชาการ จึงทำให้นิสิตนักศึกษาไม่เคยสัมผัสสิ่งแวดล้อมที่เป็นแบบไทย ๆ การธำรงรักษาวัฒนธรรมอยู่ในรูปผิว เฝินและกิจกรรมต่าง ๆ ก็มักจัดในลักษณะบรรยากาศแบบตะวันตกมากขึ้น

2.5 การพัฒนาความมีอิสระในการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล นักศึกษารายงานว่า นักศึกษามีการพัฒนาอยู่ในระดับมาก เนื่องจากสิ่งแวดล้อมในวิทยาลัย ทางด้านหลักสูตรการเรียนการสอน ทำให้นักศึกษาต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลทุกระดับทั้งในการฝึกซ้อมกีฬา

การแข่งขัน และเป็นกรรมการตัดสินกีฬา ทำให้โอกาสที่นักศึกษาจะสร้างสัมพันธ์มิตรจึงมีมาก โดยเฉพาะวิทยาลัยพลศึกษาจะต้องให้ความร่วมมือในกิจกรรมต่าง ๆ ของสถานศึกษาและหน่วยงาน (สมบูรณ์ ลิขิตยงวรา 2525: ง-จ) จนได้รับการยอมรับว่า นักพลศึกษาเป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ไม่วางอำนาจ กล้ารับผิดชอบและมีวินัยในตนเอง (Baley, and Field 1971 : 30-37) นอกจากนี้นักพลศึกษายังสามารถปรับตัวให้เข้ากับบุคคลต่าง ๆ สนใจสิ่งแวดล้อมรอบด้าน เป็นที่พึ่งของคนอื่น ซื่อสัตย์ ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น และให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี (Nixon, and Others 1967 : 5) ด้วยบุคลิกดังกล่าวจึงทำให้ นักศึกษาสามารถสร้างสัมพันธ์ภาพกับบุคคลได้ทุกระดับ ส่วนอาจารย์เห็นว่า นักศึกษามีการพัฒนา อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากอาจารย์เห็นว่านักศึกษามีประสบการณ์น้อย การปรับอารมณ์ ยังไม่มั่นคง ขาดการวางแผนในชีวิตและการเรียน ขอบงานสนุกสนานรื่นเริงรวมทั้งนักศึกษามีความวิตกกังวล (ณรงค์ ชูเนตร 2529: 41) ขาดความอบอุ่น คิดมากและต่อต้านในสิ่งที่ตนเองไม่ชอบ ทำให้ขาดการยอมรับนับถือซึ่งกันและกัน เป็นผลให้ขาดความอิสระในการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีระหว่างบุคคล

ข้อที่นักศึกษารายงานมากที่สุดคือ นักศึกษามีอิสระในการเลือกคบคนที่นักศึกษาพอใจ เนื่องจากวัยของนักศึกษา เป็นวัยที่ต้องการเพื่อนที่เข้าใจตนเอง สามารถตอบสนองความต้องการพื้นฐานได้ อันได้แก่ ความรักและความพึงพอใจ สามารถเชื่อถือและไว้วางใจกันได้ ทำให้รู้สึกว่าตนเองเป็นผู้ที่มีคุณค่า นอกจากนั้นยังทำให้สุขภาพจิตดีอีกด้วย (Caplan อ้างถึงใน Greenblatt and Others 1982 : 977-978) การเลือกคบเพื่อนนั้น นักศึกษาไม่ได้คำนึงถึงอดีตที่ผ่านมาของบุคคลนั้น และไม่ได้คบเพื่อนเพื่อหวังผลประโยชน์ใด ๆ นักศึกษาจะคบเพื่อนที่ทำให้ตนเองสบายใจ มีความสุขใจ และเพื่อนยังช่วยให้มีความเชื่อและมีพฤติกรรมไปตามลักษณะของกลุ่มด้วย (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา และคณะ 2527: 30) ส่วนอาจารย์เห็นว่านักศึกษาพัฒนามากที่สุดคือ ความสามารถในการทำงานร่วมกับเพื่อนต่างเพศโดยไม่ขัดเขิน อาจเนื่องจากการจัดการศึกษาในทุกระดับชั้นจะเรียนรวมกันทั้งผู้ชายและผู้หญิง ทำให้การวางตัวระหว่างชายและหญิงมีความรู้สึกสนิทสนมกัน เข้าใจกัน และสามารถทำงานร่วมกันได้เป็นอย่างดี สภาพการเรียนการสอนของวิทยาลัยพลศึกษา นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงจะเรียนร่วมกัน ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ เกือบทุกวิชา จึงทำให้นักศึกษาสามารถทำงานร่วมกันได้โดยไม่ขัดเขิน

ข้อที่นักศึกษารายงานน้อยที่สุดคือ เพื่อนมักจะมาขอคำแนะนำจากตนเอง เนื่องจากนักศึกษาในวัยนี้เป็นวัยที่ยึดมั่นในตนเองสูง รักศักดิ์ศรีของตนเอง ไม่ต้องการคำแนะนำจากใคร คิดว่าตนเองเป็นผู้รอบรู้แต่เพียงผู้เดียว มีความรู้รอบตัว มีความมั่นใจในตนเองสูง (พรชูลี อาชวอรุ่ง 2525: 247-248) จึงแก้ปัญหาด้วยตนเองมากกว่าจะไปปรึกษาหรือขอคำแนะนำจากเพื่อน ส่วนอาจารย์เห็นว่า นักศึกษามีการพัฒนาที่น้อยที่สุดคือ ความสามารถในการเลือกคบคน อาจเนื่องจากนักศึกษามีประสบการณ์น้อย การคบเพื่อนของนักศึกษาจึงคบเพื่อเป็นเพื่อนสนทนา เป็นเพื่อนเที่ยวโดยการคบกันนั้นไม่ได้คำนึงถึงภูมิหลังหรือจุดมุ่งหมายที่จะพากันไปสู่การพัฒนาชีวิต ความก้าวหน้าทางการศึกษาหรือแนวทางสู่อาชีพ ราศรี ธรรมนิยม (2525: 232 - 233) กล่าวถึงบุคลิกของเพื่อนที่วัยรุ่นยอมรับคือ เป็นผู้มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น รู้จักผ่อนสั้นผ่อนยาว มีอารมณ์แจ่มใส อารมณ์ขัน มีความมั่นใจในตนเอง มีความคิดริเริ่ม เดิมใจที่จะเป็นมิตรกับผู้อื่น รูปร่างหน้าตาดี เรียนเก่ง กีฬาเก่ง เสียสละ ฐานะดี นักศึกษาแต่ละคนอาจเลือกคบคนเพราะรูปร่างหน้าตาดี หรือเป็นผู้ที่มีอารมณ์แจ่มใส หรือกีฬาเก่ง ซึ่งจะแตกต่างกันไปในแต่ละสภาพ จึงทำให้อาจารย์เห็นว่า นักศึกษามีความสามารถในการเลือกคบคนน้อยที่สุด

2.6 การกำหนดเป้าหมายในชีวิตอย่างชัดเจน นักศึกษารายงานว่า มีการพัฒนาอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจากว่า นักศึกษาแต่ละคนที่เข้ามาศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษานั้น มีความตั้งใจและมุ่งมั่นต่อสาขาวิชาพลศึกษาเป็นอย่างมาก เมื่อนักศึกษาสำเร็จการศึกษาแล้วย่อมจะประกอบอาชีพตามสาขาวิชาที่เรียนมา ซึ่งอาจจะ เป็นครู หรือบุคลากรทางพลศึกษาที่ตนเองถนัด และนักศึกษายางคนอาจจะเข้าศึกษาต่อในระดับสูงเพราะสถาบันการศึกษายางแห่งต้องการผู้ที่สำเร็จการศึกษาทางด้านพลศึกษาดังแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป (รังสรรค์ ศึกรักษา 2526: 17) ส่วนอาจารย์เห็นว่า นักศึกษามีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องมาจากอาจารย์ผู้สอนเห็นว่า นักศึกษายังไม่เป็นผู้ใหญ่พอที่จะกำหนดทิศทางชีวิตของตนเองได้ เพราะนักศึกษายังต้องการความช่วยเหลือจากผู้ปกครองและอาจารย์อยู่ อนึ่ง การจัดการศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาเพียง 2 ปีนั้นเป็นขีดจำกัดที่ทำให้กระบวนการต่าง ๆ ที่เอื้อให้นักศึกษาเกิดการพัฒนาเป็นไปได้น้อย จึงทำให้อาจารย์เห็นว่า นักศึกษายังมีการพัฒนาในด้านนี้ปานกลาง

ข้อที่นักศึกษารายงานมากที่สุดคือ ทารศึกษาของนักศึกษาในปัจจุบัน นักศึกษาใช้ เป็นฐานในการเตรียมตัวเพื่อความมั่นคงของชีวิตในอนาคต อาจเนื่องมาจากนักศึกษาที่ ศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา เป็นผู้ที่ต้องการศึกษาในสาขาวิชาพลศึกษาอย่างแท้จริง การเข้า

มาศึกษาอาจมีสาเหตุและแรงจูงใจหลายประการ ซึ่ง สามารถขยาย จอมวิญญา (2527: ง) ได้วิจัย เหตุจูงใจที่มีผลต่อการเลือก เรียนวิชา เอกพลศึกษาพบ เหตุผลความล่าช้าค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ด้านสุขภาพพลานามัย ความมีเกียรติยศชื่อเสียง ความรัก ความถนัดและความสนใจต่อสาขาวิชาสหพลศึกษาด้านความมั่นคงและความก้าวหน้าในอาชีพซึ่งถือว่าเป็นอาชีพที่สุจริต รวมทั้งมีความชอบในการเรียนวิชาพลศึกษา เมื่อบุคคลมีความมุ่งมั่นต่อสาขาวิชาที่ศึกษาอย่างแท้จริงก็ย่อมจะ ใช้การศึกษานั้น เป็นฐานในการเตรียมตัวเพื่อประกอบอาชีพของตน ซึ่งจะส่งผลให้เกิดความมั่นคงของชีวิตในอนาคต สอดคล้องกับความคิดเห็นของอาจารย์ที่ว่า นักศึกษามีการพัฒนาที่ดีที่สุดคือ นักศึกษายกจะ เข้าร่วมกิจกรรมที่สอดคล้องกับวิชาชีพที่กำลังศึกษา เพราะการเข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษาไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันกีฬา การตัดสินใจ กิจกรรมนันทนาการ ย่อมจะทำให้ นักศึกษามีโอกาสเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจ ทักษะและมีเจตคติที่ถูกต้อง สามารถนำไปประกอบอาชีพได้ (กรมพลศึกษา 2529: 1) สอดคล้องกับ นิกสัน และคณะ ที่ว่า ผู้ที่จะเป็นครูพลศึกษาที่ดีจะต้องเป็น บุคคลที่มีความอยากรู้อยากเห็น สนใจสิ่งต่าง ๆ รวมทั้งการให้ความร่วมมือและสามารถตัดสินใจได้ดี (Nixon, and Others 1967 : 5) การที่นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษาจึง เป็นแนวทางหนึ่งที่นักศึกษาได้ฝึกทักษะ เพื่อการเตรียมตัวสู่อาชีพที่มั่นคงในอนาคต

ข้อที่นักศึกษารายงานน้อยที่สุดคือ นักศึกษามีจุดมุ่งหมายในด้านคู่ครองอย่างชัดเจน ซึ่งซิค เกอริงเห็นว่า คนที่จะพัฒนาได้ดีต้องมีจุดมุ่งหมายในชีวิตอย่างชัดเจน ทั้งด้านอาชีพ การงาน อนาคตและการมีคู่ครอง ทั้งนี้สภาพวัฒนธรรมไทยไม่สนับสนุนให้นักศึกษาคิดเรื่องการมีครอบครัวนัก นอกจากนี้วิทยาลัยก็ไม่ได้ให้ความสนใจเท่าที่ควร สอดคล้องกับการวิจัยของ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา และคณะ (2527: 5) ที่พบว่า มหาวิทยาลัยได้เตรียมนิสิตนักศึกษาทางด้านชีวิตสมรสและครอบครัวน้อยที่สุด สถาบันไม่ได้จัดกิจกรรมหรือจัดการเรียนการสอน เพื่อ เตรียมให้นักศึกษามีความพร้อม มีจุดมุ่งหมายในการที่จะมีคู่ครองตลอดจนประสบความสำเร็จในชีวิตครอบครัว วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530: 118 - 125) กล่าวว่า สถาบันควรพัฒนามนุษย์เพื่อการมีชีวิตในครอบครัวที่ดี โดยการเตรียมให้นักศึกษามีความพร้อมทางด้านครอบครัว สามารถหาคู่ครองที่เหมาะสมได้ รวมทั้งเป็นพ่อที่ดี และเป็นแม่ที่ดี นักศึกษาที่ได้รับการพัฒนาในด้านนี้ย่อมจะให้นักศึกษาไม่มีปัญหาชีวิตและสามารถผลิตผล เมืองที่เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ ส่วนอาจารย์เห็นว่า นักศึกษามีการพัฒนาน้อยที่สุด

คือ นักศึกษามีการวางแผนในการเรียน อาจเนื่องมาจากวิทยาลัยพลศึกษาได้จัดแบ่งวิชาเรียนในแต่ละภาคการศึกษาให้นักศึกษาลงทะเบียนเรียนโดยไม่ต้องคำนึงถึงความสนใจหรือความต้องการ ซึ่งนักศึกษาก็จะได้เรียนครบตามที่วิทยาลัยกำหนดให้ อีกประการหนึ่งคือ การเรียนการสอนในสาขาวิชาพลศึกษาเป็นการฝึกปฏิบัติ เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งอาจารย์ผู้สอนจะ เป็นผู้ ที่เลือกและสำรวจความพร้อมของสถานที่เรียนและอุปกรณ์ก่อนที่จะทำการสอนเสมอ ในขณะที่ปฏิบัติการสอน อาจารย์สามารถสาธิตและยกตัวอย่างประกอบคำอธิบายอย่างชัดเจน ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนดียิ่งขึ้น (สุทัศน์ วรรณวิจิตร 2526 : 115) ซึ่งเป็นผลทำให้นักศึกษาไม่ต้องกังวลถึงการเรียน จึงไม่รู้จักการวางแผนในการเรียนเพื่อให้การเรียนของตนเองประสบความสำเร็จ และยังเป็นการสร้างนิสัยที่ไม่ดีต่อการดำรงชีวิตในสังคม เพราะจะดำเนินชีวิตโดยไม่รู้ทิศทางในการก้าวไปสู่ผลสำเร็จในชีวิต

2.7 การพัฒนาบูรณาการ นักศึกษารายงานว่า มีการพัฒนาอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจากนักศึกษามีความพึงพอใจต่อสภาพแวดล้อมทุก ๆ ด้านที่จัด เพื่อให้นักศึกษาได้พัฒนาคุณค่าความเป็นมนุษย์ ค่านิยมทางบุคลิกภาพ ให้เป็นบุคคลที่มีคุณค่าต่อสังคมและสามารถรับใช้สังคมได้เป็นอย่างดี นักศึกษามีความมั่นใจในตนเองว่า มีความพร้อมที่จะออกไปเผชิญกับสังคมภายนอก สามารถเป็นผู้นำของสังคมทางด้านกีฬาและสุขภาพได้เป็นอย่างดี บุคคลจะมีการพัฒนาบูรณาการได้ย่อมเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อบุคคลนั้น และขึ้นอยู่กับการศึกษาที่บุคคลรับรู้และตอบสนองสิ่งแวดล้อมรอบตัวเองด้วย (Marvis Hiltunen Biesanz และ John Biesanz 1973 : 324) ส่วนอาจารย์เห็นว่า นักศึกษามีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องจากอาจารย์เห็นว่า นักศึกษายังไม่พัฒนาถึงจุดที่อาจารย์พอใจและความสามารถของนักศึกษายังไม่เพียงพอที่จะออกไปประกอบอาชีพได้ เฉพาะการจัดการศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาเป็นการผลิตบุคลากรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาชั้นสูง ที่ใช้เวลาในการศึกษาเพียง 2 ปี ทำให้คุณภาพทางการศึกษางานด้านไม่เต็มที่เท่าที่ควร ดังที่ ทวีศักดิ์ ศูนย์กลาง (2527 : 90-91) ได้ศึกษาคุณภาพของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาพบว่า นักศึกษามีคุณภาพด้านการสอนและด้านวิชาการอยู่ในระดับค่อนข้างสูง คุณภาพที่ได้รับการประเมินค่าสูงสุดคือ การใช้เครื่องมือในการวัดผลและการประเมินผล จึงทำให้อาจารย์เห็นว่านักศึกษาพัฒนาระดับปานกลาง

ข้อที่นักศึกษารายงานมากที่สุดคือ นักศึกษาชอบรับความคิดเห็นและการกระทำของผู้อื่นอย่างมีเหตุผล เนื่องจากการศึกษาทางด้านพลศึกษา เป็นการศึกษาที่สอนให้ เป็นคนมี

เหตุผล เคารพกติกาการแข่งขัน และตัดสินกีฬาตามระเบียบการแข่งขัน นอกจากนั้นยังฝึกให้นักศึกษาเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา และคณะ (2527: ค-ง) ได้วิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษาเสนอให้จัดกิจกรรมที่พัฒนาการหาเหตุผล ซึ่งเป็นกิจกรรมที่สามารถพัฒนาให้นักศึกษาเป็นผู้ที่มีเหตุผลและยอมรับในความคิดและการกระทำของคนอื่น ๆ ได้ในที่สุด ส่วนอาจารย์เห็นว่า นักศึกษามีการพัฒนามากที่สุดคือ การแสดงออกทางพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ อาจเนื่องจากว่า นักศึกษามีกิจกรรมทางกีฬาที่จะต้องฝึกซ้อม เพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญซึ่งเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้กำลังกายทั้งสิ้น เป็นเหตุให้นักศึกษาไม่มีโอกาสที่จะแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในสังคมได้ เช่น การทะเลาะวิวาทหรือพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเสื่อมเสีย นอกจากนี้วิทยาลัยมีระเบียบวินัยควบคุมความประพฤติที่เคร่งครัด ประกอบกับจำนวนนักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาน้อย ทำให้การดูแลเกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษาได้ใกล้ชิด จึงทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมที่ดีและแสดงออกในสิ่งที่สังคมยอมรับ (ณรงค์ ชูเนตร 2529: 40-45) ซึ่งตรงกับจุดมุ่งหมายของการผลิตครูของกรมพลศึกษาที่มุ่งให้นักศึกษาเป็นผู้ให้คำปรึกษาแนะนำและส่งเสริมเกี่ยวกับการรักษาสุขภาพและการออกกำลังกาย มีคุณธรรมจริยธรรม มีน้ำใจ เป็นนักกีฬาและนำความรู้ไปพัฒนาชุมชน (กรมพลศึกษา 2529: 1)

ข้อที่นักศึกษารายงานน้อยที่สุดคือ นักศึกษาสนใจเกี่ยวกับการเมืองและการบริหารของรัฐบาล อาจเนื่องจากวิทยาลัยพลศึกษามีได้ส่งเสริมหรือจัดสภาพแวดล้อมให้นักศึกษาสนใจการเมือง การบริหารของรัฐบาล จึงเป็นเหตุทำให้นักศึกษาสนใจการเมือง และการบริหารของรัฐบาลน้อย ส่วนอาจารย์เห็นว่า นักศึกษามีพัฒนาน้อยที่สุดคือ การวางแผนอย่างรอบคอบเพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิต เนื่องจากการเรียนการสอนส่วนใหญ่เป็นภาคปฏิบัติที่อาจารย์จะต้องเตรียมบทเรียน เตรียมสนามและอุปกรณ์ นักศึกษาไม่มีการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน ซึ่งส่งผลต่อการเรียนภาคทฤษฎีด้วย จึงทำให้การเรียนภาคทฤษฎีไม่ค่อยประสบผลสำเร็จนัก นอกจากนี้นักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาส่วนใหญ่จะมีสติปัญญาระดับปานกลาง จึงเป็นผลทำให้นักศึกษาไม่มีการวางแผน จากแบบสำรวจมุกฉีกภาพของ แฮร์ริสัน จี กัฟ ที่ ศษพล เรียบร้อยเจริญ (2517) ได้นำมาวัดประสิทธิภาพทางสติปัญญา พบว่า ผู้ที่ได้รับคะแนนสูงจะเป็นผู้ที่มีความคิดแจ่มชัด ฉลาด ตื่นตัวในการทำงาน วางแผนก่อนทำงานในทางตรงข้าม ผู้ที่ได้คะแนนต่ำ จะเป็นผู้ที่มีความคิดสับสน ไม่มีความกระตือรือร้น ทำตามประเพณีนิยม ขาดการวางแผนในการทำงาน การที่นักศึกษาไม่มีการวางแผนในการเรียนนี้ ย่อมทำให้นักศึกษาขาดการแบ่งเวลาในการเรียน การทำงาน การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ซึ่งมีผลต่อความสำเร็จในชีวิต และคุณภาพชีวิตของนักศึกษาในอนาคต

จากการศึกษาการพัฒนา นักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาตามแนวทฤษฎีการพัฒนา นักศึกษาของซิค เกอริง ทั้ง 7 ด้าน ตามการรายงานของนักศึกษาและความคิดเห็นของ อาจารย์ สรุปได้ว่า นักศึกษารายงานว่า นักศึกษามีการพัฒนาระดับมาก 6 ด้านคือ การพัฒนา สมรรถภาพ การพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง การพัฒนาความมีเอกลักษณ์ การพัฒนาความมี อิสระในการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล การกำหนดเป้าหมายในชีวิตอย่างชัดเจน และ การพัฒนาบูรณาการ สำหรับด้านการพัฒนาอารมณ์นักศึกษามีการพัฒนาระดับปานกลาง ส่วน อาจารย์มีความเห็นว่านักศึกษามีการพัฒนาระดับปานกลางทั้ง 7 ด้าน จากข้อสรุปที่กล่าวมานี้ นักศึกษาประเมินตนเองอยู่ในระดับมาก เกือบทุกด้าน ซึ่งเป็นธรรมชาติของนักศึกษาที่มักจะมี มโนคติว่าดีกว่าผู้อื่น และไม่ต้องการให้ผู้อื่นทราบจุดบกพร่องของตนเอง ส่วนอาจารย์มี ความเห็นว่านักศึกษามีการพัฒนาระดับปานกลาง เพราะอาจารย์มีความคาดหวังสูง ต้องการ ให้นักศึกษามีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ คียิ่งขึ้น

3. ความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนานักศึกษาของ วิทยาลัยพลศึกษา มีประเด็นที่น่าสนใจนำมาอภิปรายดังนี้

ความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนานักศึกษาของ วิทยาลัยพลศึกษาอยู่ในระดับมาก อาจ เนื่องจากว่า นักศึกษาและอาจารย์เห็นว่า ปัจจุบันนี้ จำนวนนักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาลดน้อยลง ทำให้การจัดการเรียนการสอน การจัดสภาพ แวดล้อมด้านต่าง ๆ วิทยาลัยสามารถจัด เพื่อเอื้อต่อการพัฒนานักศึกษาได้อย่างเต็มที่ เมื่อปริมาณ ของนักศึกษาลดลง ทางวิทยาลัยก็ควรจะได้พัฒนาทางคุณภาพของนักศึกษา เพื่อให้ เป็นนักพลศึกษา ที่ตลาดต้องการ นักศึกษาเห็นว่าควรพัฒนา ความสามัคคีมากที่สุด อาจ เนื่องจากนักศึกษามี ประสบการณ์ในการกีฬาดีมาก การกีฬานั้นมีประโยชน์ในด้านการออกกำลังกายและความสนุก สนานเพลิดเพลินแล้ว การกีฬายังยึดถือการแพ้ การชนะ เป็นการตัดสินความเป็นเลิศของกีฬา แต่ละประเภท และในขณะที่มีการแข่งขันย่อมมีทั้งความพอใจและความไม่พอใจ เกิดขึ้นอยู่ เสมอ ซึ่งส่งผลให้เกิดการทะเลาะวิวาทกันได้ ฉะนั้นนักศึกษาจึงเห็นว่าควรพัฒนาความสามัคคีมากที่สุด ส่วนอาจารย์เห็นว่าความพัฒนาความรับผิดชอบมากที่สุด เนื่องจาก ปัจจุบันอาจารย์ พบว่านักศึกษาไม่รับผิดชอบนอกจากนั้นอาจารย์ผู้สอนจะต้อง เป็นผู้เลือกสถานที่และอุปกรณ์ ด้วยตนเอง จึงทำให้นักศึกษาไม่ค่อยรับผิดชอบ (สุทัศน์ วรณวิจิตร 2526: 115-116) นักศึกษาจะต้องออกไป เป็นครู เป็นผู้มีหน้าที่รับผิดชอบต่อสังคมจึงควรให้รับการฝึกและ การปลูกฝังให้นักศึกษาเป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบ ส่วนข้อที่ทั้งนักศึกษาและอาจารย์

เห็นว่าไม่ควรพัฒนาคือ การเมือง อาจเนื่องมาจาก นักศึกษาและอาจารย์เป็นผู้มอง
โลกในแง่ดี มีความรู้สึกต่อมนุษยชาติและสิ่งแวดล้อมไปในทางที่ดีและมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ
ประชาธิปไตย เพราะการอบรมสั่งสอนเกี่ยวกับระบอบประชาธิปไตยได้เริ่มมาตั้งแต่เด็กระดับ
อนุบาล นอกจากนั้นนักศึกษายังสามารถหาความรู้เกี่ยวกับการเมือง การปกครอง ได้จากหนังสือ
พิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ รวมทั้งห้องสมุด (สม เจต อ่ำรอด 2518: ง-7) และโอกาสที่นักศึกษา
จะได้สัมผัสกับการเมือง การปกครอง มีอยู่ทั่วไปจากสถานศึกษา จากการเลือกตั้งในท้องถิ่น
นอกจากนี้ นักศึกษาอาจคิดว่าเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง และไม่เห็นความสำคัญ
หรือเข้าใจบทบาทของตนเองต่อการเมือง

แนวทางการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษา

ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาจากเอกสาร สัมภาษณ์
ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับวิทยาลัยพลศึกษา ตลอดจนจนศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์
ซึ่งสามารถสรุปและนำมา เสนอแนะ เพื่อเป็นแนวทางการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษา
ดังต่อไปนี้

การพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาคตามแนวทฤษฎีการพัฒนานักศึกษาของ ชิค เกอริง
ทั้ง 7 ด้าน นักศึกษารายงานว่า นักศึกษามีการพัฒนาระดับมาก 6 ด้าน และอีกหนึ่งด้าน
คือ การพัฒนาอารมณ์ นักศึกษามีการพัฒนาระดับปานกลาง อาจารย์มีความเห็นว่า นักศึกษา
มีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 7 ด้าน และเมื่อพิจารณาในรายละเอียดแต่ละด้าน
พบว่า นักศึกษายังมีข้อบกพร่องที่ควรพัฒนาซึ่งวิทยาลัยควรให้ความสนใจคือการพัฒนาการศึกษา
ในแต่ละด้านตามลำดับดังนี้

การกำหนดเป้าหมายในชีวิตอย่างชัดเจน หมายถึง ความสามารถในการวางแผนและ
กำหนดรูปแบบของการดำเนินชีวิต ตลอดจนการจัดลำดับของความสำเร็จของสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
ให้มีลักษณะประสานสัมพันธ์กันระหว่างด้านอาชีพ นันทนาการ ความเชื่อและวิถีชีวิต (Chickering
1974) นักศึกษามีการพัฒนาน้อยที่สุดคือ นักศึกษามีการวางแผนในการเรียน ควรพัฒนานักศึกษา
โดยจัดปฐมนิเทศพร้อมทั้งจัดแบบฟอร์มการวางแผน ให้นักศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วย
ตนเอง เพื่อฝึกให้นักศึกษามีความรับผิดชอบและรู้จักการวางแผนในการทำงานรวมทั้ง จัดตั้ง
ชมรมต่าง ๆ ในวิทยาลัยเพื่อให้นักศึกษาฝึกการวางแผนการทำงาน การจัดดำเนินงาน รู้จัก
การแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น รวมทั้งรู้จักการวางแผนป้องกัน การเกิดปัญหา เพื่อนำประสบการณ์
ไปใช้ในการวางแผนในการเรียน

การพัฒนาอารมณ์ หมายถึง การเข้าใจตนเองและผู้อื่น สามารถปรับสภาวะของอารมณ์ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมและผลกระทบจากสภาพแวดล้อมพร้อมทั้งสามารถแสดงออกทางด้านอารมณ์อย่างเหมาะสมถูกต้อง (Chickering 1974) นักศึกษามีการพัฒนาน้อยที่สุดคือ ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม เมื่อถูกกระทบทางอารมณ์ ควรพัฒนานักศึกษา โดยมอบงานให้นักศึกษาทำเป็นกลุ่ม เพื่อให้ นักศึกษามีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ควรให้นักศึกษาเป็นผู้ตัดสินใจให้กับสถานบันการศึกษาและหน่วยงานต่าง ๆ รวมทั้งจัดกิจกรรมร่วมกับสถาบันการศึกษาต่าง ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้พบปะสังสรรค์และเรียนรู้พฤติกรรมหลายรูปแบบ นักศึกษาจะได้ฝึกการควบคุมอารมณ์และปรับตนเอง เพื่อแสดงพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ ผู้ตามที่ดี ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น และจัดให้มีการเข้าแถวเคารพธงชาติ สวดมนต์และอบรมหน้าแถวในตอนเช้า เป็นการฝึกนักศึกษาให้มีระเบียบและตรงต่อเวลา เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบ

การพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง หมายถึง ความคล่องตัว ความสามารถในการมีสภาพจิตใจที่มั่นคง แน่วแน่ มีความเสียสละ มีความเชื่อมั่น ช่วยเหลือตนเองทางการเงินได้ สามารถตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง มีจุดยืนของตนเอง มีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ตลอดจนสามารถดำเนินชีวิตให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (Chickering 1974) นักศึกษามีการพัฒนาน้อยที่สุดคือ นักศึกษาสามารถแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน ควรพัฒนานักศึกษา โดยให้นักศึกษานำความรู้ที่ได้จากการศึกษาค้นคว้ามารายงานในชั้นเรียนเป็นกลุ่ม หรือรายงานเดี่ยว พร้อมทั้งให้มีการอภิปรายซักถาม และเสนอแนะ หรือจัดกิจกรรมการโต้วาทีในหัวข้อที่น่าสนใจ เพื่อฝึกให้นักศึกษารู้จักการค้นคว้าหาความรู้ รู้จักการอภิปรายโต้ตอบอย่างมีเหตุผลตลอดจนกล้าแสดงความคิดเห็นของตนเอง และควรจัดตั้งชมรมการพูดและเชิงวิทยาการที่มีความสามารถในการพูดมาให้ความรู้เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาไทย บุคลิกภาพและทักษะในการพูด

การพัฒนาบุรณาการ หมายถึง ความสามารถในการผสมผสาน การสร้างค่านิยมของความเป็นมนุษย์ ค่านิยมทางบุคลิกภาพ และกำหนดความพอเหมาะพอดีเข้าด้วยกัน (Chickering 1974) นักศึกษามีการพัฒนาน้อยที่สุดคือ การวางแผนอย่างรอบคอบเพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิต ควรพัฒนานักศึกษาโดยจัดโครงการพิเศษเพื่อเสริมความรู้ความสามารถและประสบการณ์เพื่อให้นักศึกษาเตรียมพร้อมที่จะสอบเข้าทำงานและศึกษาต่อ และเชิญบุคคลที่ประสบความสำเร็จในชีวิตจนเป็นที่ยอมรับและได้รับการยกย่องจากสังคม มาให้ความรู้และแนะนำแนวทางในการดำเนินชีวิต เพื่อให้ นักศึกษาได้ศึกษาและนำไปเป็นแบบอย่าง

การพัฒนาสมรรถภาพ หมายถึง ความสามารถในการนำเสนอสมรรถภาพทางด้านสติปัญญา ร่างกายและทักษะในการปฏิบัติงาน ตลอดจนความสามารถทางด้านสังคมไปใช้ให้บรรลุวัตถุประสงค์ อย่างเหมาะสมถูกต้องและมีประสิทธิภาพ (Chickering 1974) นักศึกษามีการพัฒนาน้อยที่สุด คือ ความสามารถในการถ่ายทอดความคิดไปสู่การเขียนอย่างมีระบบ ควรพัฒนานักศึกษาโดยมอบ งานให้นักศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากการเรียนในชั่วโมงเรียน และเขียนรายงานจาก การศึกษาค้นคว้าหรือให้นักศึกษา เขียนแสดงความคิดเห็นส่วนตัว เกี่ยวกับบทความที่นักศึกษาสนใจ รวมทั้งจัดประกวดการ เขียนบทความ การ เขียนบทวิเคราะห์ข่าว ในหนังสือพิมพ์หรือวารสารอื่น ๆ นอกจากนี้การวัดผลในวิชาต่าง ๆ ควรใช้ข้อสอบแบบอัตนัยเพื่อให้นักศึกษาได้ฝึก เขียนและแสดง ความคิดเห็นให้มากขึ้นในเชิงวิชาการ

การพัฒนาความมีเอกลักษณ์ หมายถึง การมีแบบแผนของการประพฤติปฏิบัติหรือแนว ความคิดของคน มีความสามารถในการเลือกสรรสิ่งที่คิดว่าดีงามและถูกต้อง โดยยึดถือปฏิบัติอย่าง ต่อเนื่อง รวมทั้งการแสดงออกทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างถูกต้องตามบทบาททางเพศของคน (Chickering 1974) นักศึกษามีการพัฒนาน้อยที่สุดคือ การให้ความสำคัญในการอนุรักษ์ ศิลปวัฒนธรรม ควรพัฒนานักศึกษาโดยให้ความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ จัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริม ประเพณีและวัฒนธรรม เพื่อให้นักศึกษาเห็นความสำคัญและภาคภูมิใจ ในประเพณีและวัฒนธรรมของ ชาติ รวมทั้งจัดกิจกรรมวัฒนธรรมไทย เช่น ดนตรีไทย นาฏศิลป์ กีฬาไทย การละเล่นพื้นบ้าน ฯลฯ เพื่อให้นักศึกษาเห็นคุณค่าของวัฒนธรรมไทย และควรแทรกสอน ส่งเสริมให้นักศึกษา มีความคิดและทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมไทย

การพัฒนาความมีอิสระในการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล หมายถึง ความสามารถ ในการเลือกคบคนรวมทั้ง เรียนรู้ที่จะปรับจิตใจและพฤติกรรมของตนเองให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม ได้ (Chickering 1974) นักศึกษามีการพัฒนาน้อยที่สุดคือ ความสามารถในการเลือกคบคน ควร พัฒนานักศึกษาโดย จัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เพื่อให้นักศึกษาได้ศึกษาพฤติกรรมของกันและกัน รวมทั้ง การจัดการนันทนาการ เช่น การอยู่ค่ายพักแรม นันทนาการ กิจกรรมสร้างสรรค์ เพื่อให้นักศึกษา ได้สัมผัสกับสภาพที่เป็นจริงของบุคคลในสังคมและสามารถนำประสบการณ์ที่ได้ไปใช้ในการเลือกคบ คนได้อย่างเหมาะสมถูกต้อง นอกจากนี้ควรจัดการแนะแนวให้ เข้าใจสภาพชีวิตของคน ที่ แยกต่างกัน และรู้จักยืนอยู่บนขาของตนเองมากกว่าที่จะเกาะกลุ่มไปอย่างไม่มีเหตุผล

แนวทางการพัฒนานักศึกษาตามความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาของวิทยาลัย
พลศึกษา ซึ่งได้เสนอว่าวิทยาลัยพลศึกษาควรพัฒนานักศึกษาในด้านความรับผิดชอบ อาชีพ
ความสามัคคี ความเชื่อมั่นในตนเอง และคุณธรรม ผู้วิจัยจึงขอเสนอกิจกรรมที่จะพัฒนา
นักศึกษาเพิ่มเติมในด้านดังกล่าวคือ

1. การพัฒนาความรับผิดชอบ จัดกิจกรรมสโมสรมักศึกษา กิจกรรมชมรมต่าง ๆ เพื่อให้
นักศึกษาได้ฝึกความรับผิดชอบต่อการทำงานในหน้าที่ การดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ รู้จักเป็นผู้นำ
2. การพัฒนาอาชีพ เพื่อให้ นักศึกษาประสบผลสำเร็จในวิชาชีพครู จึงควรจัดประชุมพิเศษ
นักศึกษาก่อนออกฝึกสอนแบบเข้ม 3-5 วัน เพื่อพัฒนาทักษะและบุคลิกภาพของการเป็นครู และ
ควรจัดห้องสมุดอาชีพที่มีข้อมูลและประกาศรับสมัครงาน มีเอกสาร วีดีโอ เทป บรรยายด้านอาชีพ
ต่าง ๆ หรือเชิญวิทยากรจากหน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนมาให้ความรู้
3. การพัฒนาความสามัคคี ให้นักศึกษาพักในหอพักของวิทยาลัยและจัดกิจกรรมแนะนำการ
ศึกษาโดยคณาจารย์หรือรุ่นพี่ จัดห้องศึกษาค้นคว้า เพื่อให้นักศึกษาได้พัฒนาทางด้านวิชาการ
สามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และควรจัดกิจกรรมชมรม การอยู่ค่ายพักแรม กิจกรรมลูกเสือ
เพื่อฝึกความเป็นผู้นำ ผู้ตามที่ดี มีความรับผิดชอบ รู้จักการปรับตัวและมีความรักใคร่สามัคคีใน
หมู่คณะ
4. การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง จัดส่งนักศึกษาไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพโดยเป็น
วิทยากรในกิจกรรมทางพลศึกษา เช่น เป็นผู้ฝึกการออกกำลังกาย ผู้ฝึกสอนกีฬาประเภทต่าง ๆ
และ เป็นกรรมการตัดสินกีฬา ซึ่งการปฏิบัติในหน้าที่เหล่านี้ นักศึกษาจะต้องมีความ เป็นตัวของ
ตัวเอง มีความมั่นใจสูง และสามารถตัดสินใจได้อย่างฉับพลัน
5. การพัฒนาคุณธรรม ควรจัดโครงการอบรมจิตใจ ฝึกสมาธิในภาคฤดูร้อนเพื่อพัฒนา
นักศึกษาในด้านคุณธรรมและจริยธรรม นอกจากนี้ควรจัดห้องที่สงบ เงียบ เพื่อให้ นักศึกษาได้ปฏิบัติกิจ
ทางศาสนาของตน เพื่อพัฒนาด้านจิตใจ

แนวทางการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นจะประสบ
ความสำเร็จได้นั้นขึ้นอยู่กับความร่วมมือของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะ
เพื่อเป็นแนวทางการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาดังต่อไปนี้

ผู้บริหาร เป็นผู้ที่จะต้องรับผิดชอบการดำเนินงานของวิทยาลัยจิงควร เห็นความสำคัญของการพัฒนานักศึกษาในด้านต่าง ๆ ชีวิตนักศึกษาจะสมบูรณ์ได้จะต้องประกอบด้วย การเรียน การสัมผัสชีวิตในรั้วสถาบันการศึกษา และการมีส่วนร่วมในการใช้ชีวิต มีความรับผิดชอบในการทำงาน การทำกิจกรรม การแก้ปัญหา ตลอดจนเรียนรู้ที่จะแก้ปัญหาในทางที่ถูกต้องยิ่งขึ้น ฉะนั้นผู้บริหารหรือผู้ที่รับผิดชอบด้านกิจการนักศึกษา ควรจะเป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับกิจการนักศึกษา การจัดกิจกรรมที่จะส่งเสริมให้นักศึกษามีการพัฒนาให้ถึงขีดสุด เพื่อพัฒนานักศึกษาให้เป็นมนุษย์ที่มีคุณภาพ ผู้วิจัยขอเสนอแนวทางดังนี้

1. วางนโยบายเกี่ยวกับการพัฒนานักศึกษาให้ชัดเจน เพื่อให้ผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับนักศึกษาดำเนินงานได้ถูกต้อง และจะได้ยึดถือ เป็นแนวปฏิบัติเดียวกันซึ่งนโยบายของวิทยาลัยพลศึกษานอกจากจะมุ่ง เน้นทางพลศึกษาแล้วควรจะพัฒนานักศึกษาให้ เป็นบุคคลที่มีความรอบรู้ในศาสตร์สาขาต่าง ๆ สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และที่สำคัญคือ วิชาชีพครู นักศึกษาส่วนใหญ่ที่เข้ามาศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษาจะมุ่งสู่อาชีพครู ฉะนั้นควรให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของวิชาชีพครู มีความสามารถในการสอนและการถ่ายทอดความรู้อย่างมีระบบ
2. ส่งเสริมอาจารย์ในการพัฒนาการเรียนการสอนในรูปแบบต่าง ๆ โดยส่งเสริมให้อาจารย์ทุกภาควิชาได้รู้จักนำนวัตกรรมทาง เทคโนโลยีมาใช้ในกระบวนการเรียนการสอน เพื่อสร้างบรรยากาศให้นักศึกษาพบกับกระบวนการแปลกใหม่ ไม่ซ้ำซาก เช่น การฉายภาพยนตร์ เทป โทรทัศน์ นอกจากนี้อาจเชิญผู้มีความรู้ความสามารถในสาขาต่าง ๆ มาบรรยาย เพิ่มพูนความรู้ให้นักศึกษา รวมทั้งจัดประสบการณ์ที่มีประโยชน์ในการเตรียมตัวศึกษาต่อและประกอบอาชีพ
3. สร้างขวัญและกำลังใจให้กับอาจารย์ที่รับผิดชอบด้านกิจการนักศึกษา ส่วนมากผู้บริหารมักจะมองความสำเร็จของสถาบันจากงานด้านวิชาการ ทำให้อาจารย์ส่วนใหญ่ไม่สนใจงานทางด้านกิจการนักศึกษาเท่าที่ควร ฉะนั้นผู้บริหารควรจะเอาใจใส่ต่องานกิจการนักศึกษาเพิ่มขึ้น เห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมและอาจารย์ที่ทำงานทางด้านกิจการนักศึกษาให้มากขึ้น ตลอดจน เสริมขวัญและกำลังใจทั้งอาจารย์และนักศึกษาในโอกาสต่าง ๆ

อาจารย์ เป็นบุคคลที่ใกล้ชิดนักศึกษา เป็นผู้ที่ทราบถึงพฤติกรรม ความสนใจ ความต้องการ รวมทั้งความคิดเห็นของนักศึกษา จากความคิดเห็นของนักศึกษาย่อมสะท้อนถึงบทบาทของสถาบันว่า ได้จัดการเรียนการสอนและประสบการณ์ให้นักศึกษาได้เกิดการพัฒนามากน้อยเพียงใด ดังนั้นจึงเสนอแนวทางดังต่อไปนี้

1. เข้าร่วมโครงการพัฒนาคณาจารย์ ในการสัมมนา การอบรมทางด้านวิชาการ ด้านบริหารและด้านกิจการนักศึกษาทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานของตนเองให้มีประสิทธิภาพ

2. อาจารย์เป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักศึกษา ฉะนั้นควรเอาใจใส่ดูแล นักศึกษาอย่างใกล้ชิดเพื่อให้ความช่วยเหลือ เกี่ยวกับการเรียน และปัญหาในด้านต่าง ๆ ของ นักศึกษาตลอดจนให้กำลังใจในการศึกษาและการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในขณะที่ปฏิบัติการสอนควร แทรกความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสังคม ศิลธรรม จรรยา ค่านิยม การคบคน การเตรียมชีวิต สมรสและครอบครัว ตลอดจนสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นซึ่ง เป็นสิ่งที่นักศึกษาควรจะทราบและ เป็นการส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดการพัฒนาในด้านต่าง ๆ มากขึ้น

3. การให้ความร่วมมือในกิจกรรม การจัดกิจกรรมทั่วไปและกิจกรรมพิเศษ อาจารย์ ควรถือว่าเป็นหน้าที่ที่จะต้องให้ความร่วมมือกับวิทยาลัย ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษาในการ ดำเนินกิจกรรมทางการ เรียนและกิจกรรมพิเศษที่จัดทั้งภายในและภายนอกวิทยาลัย อาจารย์ ควรเป็นผู้ที่เสียสละ เวลาและให้ความร่วมมือเพื่อหมั่นกำลังใจในการจัดสภาพแวดล้อมด้านต่าง ๆ ให้นักศึกษาได้มีการพัฒนาทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนสามารถบูรณาการ การพัฒนาต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้ให้เกิดความสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา การทำงานและชีวิต

นักศึกษา เป็นบุคคลสำคัญของสถาบันที่จะต้องได้รับการพัฒนา เพื่อให้เป็นบุคคลที่มี คุณภาพ จึงเสนอแนวทางดังต่อไปนี้

1. การศึกษาเล่าเรียน นักศึกษาควรจะให้ความสนใจในการศึกษาเล่าเรียนอย่าง เต็มความสามารถ เพราะการจัดสภาพแวดล้อมทางการศึกษาถ้าไม่ได้รับการตอบสนองจากนักศึกษาก็ ย่อมจะทำให้กระบวนการ เรียนการสอนนั้นประสบความล้มเหลว ฉะนั้นนักศึกษาจึงควรสนใจ ตั้งใจศึกษาหาความรู้ตลอดจนค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม มีความกระตือรือร้นในการเรียน มี ส่วนร่วมในขณะที่เรียนและกล้าแสดงความคิดเห็น อภิปรายอย่างมีเหตุผลจะทำให้นักศึกษาประสบ ผลสำเร็จในการเรียน

2. การเข้าร่วมกิจกรรม การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ก็เพื่อเอื้อให้นักศึกษาเกิดการพัฒนาลงนั้นนักศึกษาจึงควรเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น อาจเป็นฝ่ายจัดกิจกรรม เป็นคณะกรรมการ หรือ เป็นฝ่ายให้การสนับสนุน เพราะกิจกรรมจะช่วยให้ศึกษามีประสบการณ์ เกิดการเรียนรู้ และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในชีวิตจริง

3. การแบ่งเวลา นักศึกษาต้องรู้จักการแบ่งเวลาให้เหมาะสมกับการเรียน กิจกรรมชีวิตส่วนตัวและที่สำคัญคือ นักศึกษาต้องปฏิบัติตนให้ได้ตามที่วางแผนไว้ การดำเนินชีวิตจะประสบผลสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับความถี่ของการวางแผนและการบริหาร เวลาที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต เพราะทั้งการเรียนและกิจกรรม มีความสำคัญต่อการพัฒนานักศึกษาทั้งสิ้น

4. สำรวจความต้องการของตนเอง การพัฒนานักศึกษาจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อนักศึกษามีความต้องการในการพัฒนาตนเองด้วย นักศึกษาจะต้องเข้าใจตนเองในปัจจุบันได้อย่างชัดเจน และมีความคาดหวังว่าตนเองจะมีอนาคตอย่างไร ซึ่งจะ เป็นพลังที่ผลักดันให้นักศึกษามีความต้องการในการพัฒนาไปในทิศทางที่ต้องการ

การพัฒนานักศึกษา เป็น เป้าประสงค์หลักของสถาบันอุดมศึกษา ฉะนั้นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ การพัฒนานักศึกษาควรมีการประสานงานกันทั้งฝ่ายบริหารและฝ่ายปฏิบัติการ เพื่อจะได้ดำเนินงาน การพัฒนานักศึกษาให้ประสบผลสำเร็จและส่งผลให้นักศึกษาได้รับการพัฒนาให้ เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ ในที่สุด

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

การวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษา บทบาทของอาจารย์ที่มีต่อการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัย พณิชยการ และควรศึกษา การพัฒนานักศึกษาตามทฤษฎีการพัฒนานักศึกษาของ ชิคเกอร์ริง เป็นรายด้านให้ลุ่มลึก เพื่อให้ได้รายละเอียดและนำมาปรับปรุงการพัฒนานักศึกษาของวิทยาลัยพณิชยการ